

1

วิวาห์ วาเลนไทน์

โ

โรงพยาบาลอีลิท

ร่างสูงราวหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรในชุดเสื้อกาวน์
ขาวสะอาดที่เพิ่งเดินเร็วๆ ลงจากบันไดตึกเรียกสายตาของสาว ๆ
บริเวณนั้นให้เหลียวมอง ไม่ว่าจะคนไข้หรือพยาบาลต่างหน้าแดง
แอบมองคนหล่อกันเป็นแถว

เพราะคนหล่อที่เดินเร็วๆ ลงมานั้นคือนายแพทย์ตฤณ
วิสุทธิรังสรรค์ วัยสามสิบสองปี คุณหมอมั่นมั่งเฟิงรวานด์เวิร์ดเสิร์จ
แล้วก็ต้องลงมาเตรียมตรวจคนไข้ต่อด้วยความกระตือรือร้น
ปราศจากท่าทางเหนื่อยล้าแม้จะนอนเพียงแค่วันละสามสี่ชั่วโมง
เท่านั้น

“สวัสดีค่ะคุณหมอ”

“สวัสดีครับ” ตฤณหันไปทักตอบ พร้อมยิ้มให้พยาบาลสาว
ที่ประจำออร์โทพีดิกส์ “คุณกัญ ลูกสาวหายป่วยหรือยังครับ”
เสียงทุ้มถามก่อนจะเดินเข้าห้องตรวจ

“ดีขึ้นมากแล้วค่ะ ขอบคุณคุณหมอมที่ถามถึงยายหนูของกัญญา
นะคะ”

“ครับ จันทน์เดี๋ยวส่งคนไข้เข้ามาเลยนะคะ” ตฤณบอก

กัญญามองด้วยความประทับใจ ทั้งที่อีกฝ่ายงานรัดตัว หาก
แต่ยังมีเก๋ใจถามถึงลูกสาวของเธอ ซึ่งป่วยเป็นไข้หวัดเพิ่งมาตรวจ
กับคุณหมอแผนกกุมารเวชเมื่อวานนี้

คุณหมอหนุ่มสุดหล่อหน้าใจดีมีน้ำใจไม่ทำตัวเย่อหยิ่ง ทั้งยัง
สุภาพเป็นมิตรกับทั้งเพื่อนร่วมงานและคนไข้ “รับกาแพเลยไหมคะ”

“ครับ”

กัญญาเดินออกไปซิงกาแพแล้วนำมาเสิร์ฟพร้อมกับปฏิบัติ
หน้าที่ในวันนี้อย่างกระตือรือร้นเหมือนทุกวัน หากแต่เหล่าพยาบาล
ในแผนกต่างรู้ดีว่าวันนี้พวกเธอมีจุดหมายอีกอย่างที่ยากทำ นั่นคือ

วันนี้คือวันที่ 14 กุมภาพันธ์ วันวาเลนไทน์ พวกเธอต่างมี
ดอกกุหลาบแดงแทนใจถือติดมือกันมาคนละดอก เพื่อจะมอบให้
สามีมีโน ซึ่งจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากนายแพทย์สุดหล่อประจำ
โรงพยาบาล ที่ไม่ใช่ว่าเป็นแค่อาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยแพทย์ แต่
ยังมีอีกหัวโขนหนึ่งนั่นก็คือเป็นผู้บริหารของโรงพยาบาลลิติตด้วย
นั่นเอง คนใกล้ชิดทุกคนต่างพากันสงสัยว่า คุณหมอหนุ่มเอาเวลา
ที่ไหนทำงานมากขนาดนี้ได้ และเพราะทุ่มเทกับงานแบบนี้ถึง
ไม่มีเวลามองหาแฟนเสียที

ตั้งแต่เข้ามาถึงบ้าย เหล่าพยาบาลสาวต่างรอดคอยช่วงเวลา
สำคัญนี้อย่างใจจดใจจ่อไม่ต่างจากสาวๆ ที่เป็นแฟนคลับบ๊อบบี้
ในซีรีส์

“พีก็ัญ คุณหมอตฤณจะกลับหรือยัง”

จักจั่นพยาบาลสาวรุ่นน้องที่เพิ่งเข้ามาไม่นานกระซิบถาม
กัญญา หลังจากเห็นว่าไม่มีคนไข้แล้ว และอีกอย่างก็หมดเวลา

ตรวจคนไข้ของคุณหมอนุ่มแล้ว

เนื่องจากนายแพทย์นุ่มจะเลิกตรวจเวลาบ่ายโมงเพราะต้องไปประชุมกับบอร์ดบริหารที่ชั้นเก้าต่อ ตารางงานของตฤณนั้นเรียกได้ว่าอัดแน่นตั้งแต่เช้าจรดค่ำ จนพยาบาลสาวหลายคนนึกอยากทำหน้าที่เลขาฯ ส่วนตัวให้ หากแต่นายแพทย์นุ่มนั้นไม่ยอมเปิดรับสมัคร โดยให้เหตุผลว่าไม่จำเป็น

“บ่ายโมงแล้ว เดี่ยวคุณหมอก็จะไปอยู่แล้วละ”

“งั้นพวกเราขอเอาดอกกุหลาบไปให้คุณหมอได้ไหมคะพี่กัญคนสวย” แนนอนคำว่าพวกเรา ความหมายก็คือมีมากกว่าหนึ่งคน ดังนั้นจึงไม่ใช่มีแค่จ๊กจั่นคนเดียว หากแต่มีพยาบาลสาวในแผนกอายุรกรรม รวมทั้งแผนกข้างเคียงอีกราวสี่ห้าคน

กัญญามองตาเขียว แต่พยาบาลสาวในแผนกอายุรกรรมต่างรู้จักันดีว่ากัญญาปากร้ายใจดี รักลูกน้องทุกคน ที่เห็นดูเพราะอยากให้อีกน้องอยู่ในกฎระเบียบ

“พวกเธอเมื่อไรจะเลิกทำตัวแบบนี้กันนะ เดี่ยวคุณหมอตฤณท่านจะรำคาญเอาได้”

“คุณหมอไม่ว่าหรอกค่ะ คุณหมอใจดี”

“คุณหมอมือเป็นเพื่อนเล่นเธอเธออายุจั่น เดี่ยวฉันจะย้ายเธอไปอยู่แผนกฉุกเฉินแทนอายุรกรรมดีไหม ฮี”

“ไม่เอาะพี่กัญ พี่กัญมัวแต่ดำ ถ้าให้จั่นกับเพื่อนๆ เข้าไปป่านนี้ก็เสร็จแล้ว คุณหมอยังไม่มีแฟน บางทีงานนี้ไม่จั่นก็ใครในแผนกเราต้องได้ทำลายหัวใจน้ำแข็งของคุณหมอกันได้บ้างแหละ พี่กัญไม่ให้โอกาสพวกเราหน่อยเธอ”

“ฝันเธออายุจั่น เธอไม่รู้อะไรเสียแล้ว คุณหมอตฤณท่านมีนางในดวงใจแล้ว แต่พวกเธอไม่รู้เองต่างหาก”

จ๊กจั่นเหมือนถูกดับฝันกลางอากาศ คล้ายเครื่องบินที่เตรียม

รอตระยานแล้วจู่ๆ นักบินตรวจสอบพบว่าน้ำมันหมดอย่างไรอย่างนั้น
ฝ่ายกัญญาเห็นว่าเพื่อนรุ่นน้องเอาแต่อ้าปากค้าง จึงหัวเราะเบาๆ
แล้วจับปากที่อ้าลงให้สนิท

“ฉันเคยเห็นรูปในกระเป๋าสตางค์คุณหมอ ผู้หญิงคนนั้น
หน้าตาสวยมาก ยายฉันเธอเทียบไม่ติดเลย”

ฝายคุณหมอหนุ่มที่นั่งเขียนรายการยาให้คนไข้รายสุดท้าย
ที่เพิ่งเดินออกไปเสร็จก็ลุกขึ้นเดินนำมายืนให้กัญญาที่หน้าห้อง
โบริหน้าหล่อเหลาเปิดยิ้มกว้าง

“คุณกัญญา ผมไปประชุมก่อนนะครับ”

“ค่ะ คุณหมอ” กัญญาตอบพร้อมกับรับใบสั่งยากับชาร์ตคนไข้
จากมือนายแพทย์หนุ่ม

เหล่าพยาบาลที่ต่างรอตากำลังทยอยกันเดินมาทางหมอตถุณ
อย่างกล้าๆ กลัวๆ หากแต่เสียงโทรศัพท์ของนายแพทย์หนุ่มก็ดังขึ้น
เสียก่อนจึงหยุดทุกฝีเท้าของสาว ๆ

ตถุณหยิบโทรศัพท์เครื่องหรูขึ้นมามองชื่อคนโทร. ดวงตา
คมกริบหิรตาคุ่นคิดก่อนกดรับ “สวัสดีครับคุณป้าฟอง”

“หมอตถุณ มาช่วยป้ากับยายอิงค์ด้วยนะคะ มาตอนนี้เลย”
เสียงร้อไนใจราวกับมีเรื่องคอขาดบาดตายเกิดขึ้นทำให้ตถุณรีบ
ถามกลับ

“เกิดอะไรขึ้นครับคุณป้า”

“ป้าไม่มีเวลาอธิบายค่ะ หมอตถุณรีบมาก่อนเถอะค่ะ”

“ตอนนี้คุณป้าอยู่ที่ไหนครับ”

ทันทีที่ได้รับคำตอบ ดวงตาคมกริบของตถุณถึงกับเบิกกว้าง
คิ้วคมเข้มขมวดเข้าหากันในทันที เขาไม่ทันได้เอ่ยปากถามอะไรต่อ
ฝ่ายนั้นก็วิ่งสายไปแล้ว คุณป้าที่เขาคุยด้วยนั้นชื่อคุณป้าฟองพรรณ

เป็นผู้ใหญ่ที่เขานับถือเหมือนญาติคนหนึ่ง เขาและครอบครัวของคุณป้าสนิทสนมกันมาตั้งแต่เขายังเด็ก ๆ

บ้านที่จังหวัดน่านคือจุดเริ่มต้นของความผูกพัน เพราะบ้านเกิดมารดาของเขายู่ที่จังหวัดน่าน ทั้งบิดาและมารดาจึงมักพาเขาและน้องสาวไปเยี่ยมคุณตากับคุณยายทุกปี ปีละสามสี่ครั้ง ทำให้เขาและน้องสาวสนิทกับเพื่อนบ้านที่น่าน

บ้านของคุณป้าผ่องพรรณอยู่ติดกับบ้านของเขา เขาเป็นเพื่อนกับสายพิรุณลูกสาวของท่าน ถึงแม้ว่าสายพิรุณจะอายุมากกว่าเขาถึงเจ็ดปี แต่พวกเขาสนิทกันมาก เพราะสายพิรุณชอบเอาขนมและของเล่นมาแบ่งปันเขาเสมอ จึงทำให้เข้านอกออกนในบ้านของคุณป้าผ่องพรรณได้ราวกับคนในครอบครัว

ท่านรักและเอ็นดูเขาเหมือนลูกเหมือนหลานคนหนึ่ง ทุกครั้งที่เขากลับไปเยี่ยมคุณตาคุณยายท่านก็มักจะทำขนมมาให้เขากิน

ตถุณหลุดจากความคิดเพราะคิดถึงน้ำเสียงร้อนใจของคุณป้าผ่องพรรณที่รีบร้อนโทร.มาหา ท่านต้องการให้เขาช่วยเหลืออันที่จริงเขาก็พอรู้มาบ้างว่าท่านมีเรื่องให้ต้องกลัดกลุ้มมากมาย แต่ละเรื่องล้วนเป็นเรื่องเศร้า เขาทั้งสงสารและเห็นใจ ที่ผ่านมาเขายื่นมือช่วยมาตลอด และครั้งนี้ก็เช่นกัน แม้จะประหลาดใจกับสถานที่นัดหมาย แต่ก็ต้องไป

ไปถึงก็จะรู้ว่าคุณป้าผ่องพรรณนัดเขาไปที่นั่นทำไม ตถุณโทร.แจ้งทางเลขฯ ของกรมการบริหารเพื่อบอกว่าวันนี้เขาไม่เข้าประชุมเพราะติดธุระสำคัญ จากนั้นก็ขับรถไปยังสถานที่นัดหมาย

สำนักงานเขตบางรัก แต่ก้าวลงมาจากรถแล้วเดินตรงไปที่สำนักงานเขต นายแพทย์หนุ่มก็รู้สึกสังหรณ์ใจไม่คิดว่าสิ่งที่เขาไม่เคยคิดให้มันเกิดขึ้นจะเป็นเรื่องจริง แต่ในเมื่อมาถึงแล้วก็ต้อง

เผชิญหน้าให้รู้ อีกอย่างอย่างไรก็ต้องช่วยเหลือให้ตลอดรอดฝั่ง
มือหนาผลักบานประตูกระจกเข้าไป กวาดมองไปยังด้านในเห็น
คนมากมายที่มาใช้บริการ ดวงตาคมกริบเห็นหญิงต่างวัยสองคน
ที่แสนคุ้นหน้าหนึ่งอยู่บนเก้าอี้ในมุมหนึ่งจึงรีบเดินตรงไปหา

ตฤณยกมือขึ้นไหว้ทันทีที่เห็น “สวัสดีครับคุณป้าผ่อง”

“ไหว้พระเจ้าจะ”

ตฤณมองคุณป้าผ่องพรรณที่รับไหว้ด้วยท่าที่กังวล แล้วมอง
ไปยังหญิงสาวที่นั่งข้างๆ สวายน้อยยกมือขึ้นไหว้เขา

“สวัสดีค่ะพี่หมอตฤณ”

มานพิรุณยกมือขึ้นไหว้เขาแล้วหลบตาลง แต่เขาค้นสังเกตเห็นว่าใบหน้าหวานสวายนั่งนั้นจนอ่านความคิดไม่ออก ตฤณเลื่อน
สายตากลับมาที่คุณป้าผ่องพรรณ

“นัดให้ผมมาที่นี่ ตกกลางมีเรื่องอะไรกันแน่ครับคุณป้า”

“หมอตฤณ” นางลุกขึ้นแล้วพูดด้วยใบหน้าที่เครียดจัด “จะดำ
ว่าป้าเห็นแก่ตัวก็ได้ แต่ป้ามองไม่เห็นทางอื่นแล้ว ป้าอยากให้
หมอตฤณจดทะเบียนสมรสกับยายอิงค์วันนี้”

ตฤณหันใบหน้าตักตะลึงไปทางสวายน้อยที่ลุกขึ้นยืนตาม
ทว่าทำตัวนิ่งราวกับหุ่น มานพิรุณเอาแต่ก้มหน้าหลบตามองพื้น
เขาค้นกลับไปทางคนที่เอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมาทันที

“คุณป้าครับ ผมเอ็นดูอิงค์เหมือนน้องสาวนะครับ ทำไม
คุณป้าถึงอยากให้ผมแต่งงานกับอิงค์ อีกอย่างเรื่องนี้เราเคยคุยกัน
แล้วว่ามันจะไม่มีทางเกิดขึ้น” ตฤณพูดเสียงเย็นชาเฉียบขาด
ไม่ยอมให้เกิดงานวิวาห์จำยอมเกิดขึ้น

คุณป้าผ่องพรรณเอาแต่จ้องหน้าเขาเหมือนตอกย้ำว่าต้องการ
ให้เป็นแบบนี้จริงๆ ตฤณจึงถอนใจออกมาแรงๆ ท่านเคยคุยเรื่อง
ที่จะยกหลานสาวคนเดียวให้แต่งงานกับเขาแล้วครั้งหนึ่ง หากแต่

เขาปฏิเสธไป เพราะการแต่งงานไม่ใช่เรื่องเล่นๆ มันควรจะเกิดขึ้นด้วยความรักและความสมัครใจของคนสองคน ไม่ใช่เพราะเหตุการณ์บังคับเหมือนในละครหลังข่าว ซึ่งพล็อตแบบนี้มันโบราณแล้ว

อีกอย่างคนที่คุณป้าผ่องพรรณจะให้เขาแต่งงานด้วยก็ยังไม่จบมหาวิทยาลัยเลยด้วยซ้ำ ดีที่อายุยี่สิบ บรรลุนิติภาวะแล้วไม่อย่างนั้นเขาได้ขอหาพรากผู้เยาว์มานอนกอดแทนแต่งงานอีกทั้งสมัยก่อนมันพิรุณยังเคยเรียกเขาว่าคุณน้าด้วยซ้ำไป หากแต่ว่าต่อมาเขาขอให้เธอเรียกเขาว่าพี่แทน

ตฤณไม่ได้มองทางสาวน้อยที่ก้มหน้างูต เพราะคิดว่ามันพิรุณคงถูกยายกล่อมมาแล้ว ไม่อย่างนั้นคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้ด้วยท่าที่นิ่งสงบ ร้อยหนึ่งเอาบาทเดียวเลย เขาไม่เชื่อว่ามันพิรุณจะยอมถูกบังคับให้แต่งงาน แต่คงจำยอมมากกว่า ซึ่งเขาคิดว่าจะต้องหาทางช่วยเหลือสองยายหลานคู่นี้ โดยไม่ต้องให้มันพิรุณแต่งงานกับเขา เธอยังเด็ก ควรตั้งใจเรียนหนังสือให้จบก่อน

“ป้าจำได้ค่ะว่าหมอตฤณเคยบอกว่าจะไม่แต่งงานกับอึ้งค์เพื่อแก้ไขปัญหา แต่ว่าตอนนี้ไม่ใช่แค่เรื่องเงินที่ป้ายิมจากหมอตฤณ แต่มันมีเรื่องที่พ่อของยายอึ้งค์ที่ไปก่อไว้ พ่อยายอึ้งค์จะเอายายอึ้งค์ไปขายให้เจ้าหนี้ยี่ด้วยนะสิ”

“อะไรนะครั้น คุณพ่อของอึ้งค์จะขายอึ้งค์ให้เจ้าหนี้ยี่หรือครั้น” ตฤณมีสีหน้าเหลือเชื่อ ก่อนจะลดเสียงให้เบาลงเมื่อรู้สึกว่าจะตัวเองกำลังตกใจจนเปลอพุดเสียงดังไป เขามองทางมันพิรุณที่ยังไม่เอ่ยอะไรสักคำ นอกจากยื่นก้มหน้าอย่างเดียว เขาเองก็ไม่ได้คาดหวังให้เด็กสาวพูดอะไรออกมาหรอก

มันพิรุณคงยังตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“คุณป้าครับ ช่วยเล่ารายละเอียดให้ผมฟังหน่อย”

คุณป้าผ่องพรรณทอดถอนใจ สีหน้าแก่ซราลงไปอีกสิบปี

ทั้งเรื่องลูกสาวที่นอนป่วยเป็นเจ้าหญิงนิทราเพราะฝีมือของไอ้สารเลว วาทิน อดีตลูกเขย

วาทินมันทำร้ายสายพิรุณคนเดียวไม่พอ ยังจะทำลายชีวิตลูกสาวคนเดียวของมันเองอีกด้วย มันยังเป็นคนอยู่อีกไหม คุณผ่องพรรณคิดแล้วเจ็บแค้นในอกแทบปางตาย อยากให้มันถูกฟ้าดินลงโทษวันนี้พรุ่งนี้เลยถ้าเป็นไปได้

วาทินเลิกรำกับสายพิรุณไปเกือบห้าปีแล้ว แต่ยังไม่เลิกมารีดไถเงิน จนเมื่อหกเดือนก่อนมีปากเสียงทะเลาะกันเพราะวาทินมาขโมยสร้อยทองสองบาทไปจากคอนโดฯ ของมานพิรุณ สายพิรุณขับรถตามไปทางคืน ทว่าเกิดอุบัติเหตุไปพุ่งชนเสาไฟฟ้า จนศีรษะได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล

ลูกสาวนางนอนเป็นผักไม่ได้สติ แต่ไอ้วาทินก็ไม่สำนึกผิดซ้ำเมื่อเดือนก่อนยังมาหว่านล้อมให้มานพิรุณไปกินข้าวกับเสียคนหนึ่ง โดยบอกว่าจะได้เป็นใบเบิกทางไปสู่งานในวงการบันเทิง แต่นางกับมานพิรุณรู้ว่าไม่ใช่

“ไอ้วาทินมันอยากได้เงินไปใช้หนี้พนันบอล มันเลยมาตามเฝ้าให้ยายอิงค์ไปกินข้าวกับเสียตัดเทพ มันมาขอร้องยายอิงค์ทุกวัน บ้าโง่ยังงี้ก็ไม่ไป พุดมาแค่นี้คุณหมอก็เข้าใจแล้วใช้ไหมคะ ไปกินข้าวก็คือจะให้ยายอิงค์ไปทำอะไรเราก็รู้ดีกันอยู่ แต่ถ้ายายอิงค์แต่งงานกับหมอตฤณ ไอ้วาทินจะได้ไม่กล้ำมายุ่งด้วยอีก ยายอิงค์จะได้อ้างว่ามีสามีเป็นผู้ปกครองที่ดูแลได้อย่างเต็มที่และมีสิทธิ์ทุกอย่าง” คุณผ่องพรรณพุดไปก็มีสีหน้าเจ็บแค้นอดีตลูกเขยตัวแสบ จนนางต้องตัดสินใจให้หลานแต่งงานแก้ปัญหาลำพังตัวนางเองก็แก่มากแล้ว กลัวแต่ว่าจะเป็นอย่างไรไปก่อนแล้วปกป้องหลานไม่ได้

อาการหายใจหอบสะท้านขึ้นลง ทำให้คนที่ยืนนั่งเงียบ

มาตลอดรีบประคองยายให้นั่งลงแล้วหยิบยาดมในกระเป๋าสะพาย
ใบใหญ่ที่เตรียมไว้ตลอดย่นไปที่จุ่มกให้ยายได้สูดดม

“ยายจะ อย่าเพิ่งโมโหนะ เดี่ยวความดันขึ้น อึ้งค์ไม่เหลือใคร
แล้ว ยายอย่าเป็นอะไรนะ”

คำพูดเศร้าๆ ของสาวน้อยที่เอ่ยออกมาทำให้คนสองคนที่อยู่
ตรงนั้นเกิดความรู้สึกสะเทือนใจแตกต่างกัน คนตัวโตที่ยืนมองอยู่
รู้สึกว่าเขาควรต้องทำอะไรสักอย่าง บางอย่างที่อาจผิดต่อปณิธาน
ของตัวเอง แต่มันคือคุณธรรมที่คนหนึ่งควรมีต่ออีกคนหนึ่ง

“ยายไม่เป็นอะไรง่ายๆ หรืออึ้งค์ ยายต้องอยู่กับอึ้งค์
ไปอีกนาน”

มานพิรุณยิ้มทั้งน้ำตาคลอเบาแล้วสะกดกลั้นไม่ให้มันไหล
ป่วยการจะเศร้า ชีวิตของเธอต้องเดินหน้าต่อ เพราะมีแม่ที่ป่วย
กับยายที่ชราแล้วต้องดูแล ใบหน้าสวยแม่ใ้การแต่งแต้มหันไปทาง
คุณหมอหนุ่ม

“พี่หมอตถุณคะ อึ้งค์ต้องขอโทษแทนยายด้วย ที่ทำให้
ลำบากใจ ปัญหาครอบครัวของเรา อึ้งค์จะจัดการเองค่ะ” มานพิรุณ
บอกออกไปหลังเห็นท่าที่ไม่สบายใจของเขา

“แล้วอึ้งค์จะจัดการยังไง” ตถุณถาม พลังกวาดตามองลูกสาว
ของพี่ที่สนิทด้วยสายตาเคร่งเครียด

สายพิรุณอายุมากกว่าเขาเจ็ดปี เธอแต่งงานมีลูกตั้งแต่อายุ
สิบเก้า สายพิรุณได้ส่งต่อความสวยราวกับนางในวรรณคดีมาให้
ลูกสาวคนเดียวอย่างไม่มีตกหล่น มานพิรุณในวัยยี่สิบปีไม่ต่างจาก
ดอกไม้แรกแย้ม สวยสะพรั่งน่ามอง เขาอยากให้เด็กสาวได้เรียน
จนจบ ไม่ใช่รีบแต่งงานตอนนี้ แต่สิ่งที่อีกฝ่ายพูดเมื่อครู่ว่าจะจัดการ
ปัญหาเอง เขาก็กลัวว่าเธอจะเลือกทางผิด

“อึ้งค์ยังไม่รู้เลยคะ แต่ว่าอึ้งค์จะพยายาม ยังไงอึ้งค์ก็ไม่ยอม

ทำตามที่พ่อต้องการ” เด็กสาวที่อายุน้อยกว่าเขาถึงรอบหนึ่งเอ่ยด้วยความมั่นใจ แต่เขาเห็นสีหน้าเจือความกังวลใจก็รู้ว่ามีความไม่แน่ใจแกมความหวาดหวั่นปะปนอยู่

“ความพยายามควรใช้ให้ถูกเรื่อง อย่างเช่นตอนนี้อิงค์ควรพยายามตั้งใจเรียน”

มานพิรุณขมวดคิ้วมองเขา “อิงค์ไม่เข้าใจค่ะ”

“จดทะเบียนสมรสกับฉัน”

มานพิรุณมองหน้าคนตัวโตกว่าด้วยสายตาประหลาดใจ หัวใจเต้นตึกตักรุนแรงราวกับมีใครมาตีกลองในอก ก่อนจะหลุบตาลงขณะที่คุณผ่องพรรณแทบจะหายจากอาการความดันขึ้นทันที

“หมอตถุณพูดจริงๆ ใช่ไหม ป้าได้ยินแบบนี้จะได้นอนตายตาหลับ” นางรู้ว่าเห็นแก่ตัวที่ผูกมัดชายหนุ่มกับหลาน แต่นางก็ไม่มีทางเลือกอื่นแล้วจริงๆ หลานสาวมีนางเป็นที่พึ่งเพียงคนเดียวแต่ไม่ใกล้ชิดอย่างนางจะดูแลหลานไปได้อีกนานแค่ไหน ถ้าได้ไม่ใหญ่ที่แข็งแรงมั่นคงอย่างหมอตถุณนั่นคงจะดีกว่า

ตถุณพยักหน้าช้าๆ “ครับ ผมจะแต่งงานกับอิงค์ แต่ที่แต่งงานก็เพื่อให้ผมมีสิทธิดูแลอิงค์ ก็นี่ให้อิงค์ห่างจากพ่อของเขา ผมจะจดทะเบียนสมรสแต่ไม่จัดงานเพราะอยากให้อิงค์ตั้งใจเรียนหนังสือให้จบก่อน จากนั้นค่อยว่ากันอีกที” ตถุณบอกด้วยความเป็นห่วง เขาอยากให้มานพิรุณได้มีทางเลือกในชีวิต การที่เขาทำแบบนี้เท่ากับได้ช่วยเหลือคนถึงสามคน นั่นคือมานพิรุณ คุณผ่องพรรณ และสายพิรุณ

“แค่นี้ป้าก็พอใจแล้วค่ะ”

“อิงค์จะไม่ทำตัวเป็นภาระให้พี่หมอตถุณต้องลำบากแน่นอนค่ะ ที่เหลือหลังจากนี้อิงค์กับยายจะดูแลกันเองเหมือนเดิม จะไม่เข้าไปก้าวก่ายในชีวิตของพี่หมอตถุณเลย” มานพิรุณพูดขึ้นบ้างหลังจาก

ฟังเขาพูดจบ

ก่อนหน้านี้เธอครบคร้วเธอหยิบยืมเงินทองจากตฤณมาเป็นจำนวนหนึ่งล้านบาทแล้วเพื่อเป็นค่ารักษามารดา ถ้าหากเขาจดทะเบียนสมรสกับเธอจริงๆ เธอก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของเขาเลย เธอขอแค่อาศัยชื่อเขาเพื่อคุ้มครองตัวเอง

“ปีนี้อายุเท่าไรแล้ว”

“คะ” เพราะมัวแต่ครุ่นคิดอยู่เงิบๆ จึงไม่ทันได้ยินคำถามของคนตัวโต

“ฉันถามว่าปีนี้อายุเท่าไร”

“ยี่สิบเต็มคะ”

“บรรลุนิติภาวะแล้วสินะ” ตฤณพิมพ์่า จากนั้นก็จูงมือของ ม่านพิรุณไปหาเจ้าหน้าที่ คุณผ่องพรรณคลี่ยิ้มด้วยความโล่งใจ นางอยากให้หลานได้แต่งงานกับหมอตฤณ เพราะอีกฝ่ายเป็นคนดี นางไม่ได้เห็นแก่เงินทอง แต่อยากให้หลานได้แต่งงานกับผู้ชายดีๆ ที่ดูแลคุ้มครองได้ ไม่อยากให้ซ้ารอยกับสายพิรุณที่เลือกคนผิดจนชีวิตพังพินาศ

นอกจากอยากให้ตฤณช่วยเป็นไม้กั้นหมาให้หลานสาวแล้ว นางเองก็หวังลึกๆ ให้การแต่งงานครั้งนี้เป็นเรื่องจริง อยากให้หลานครองคู่กับหมอตฤณไปจนตลอดรอดฝั่ง ม่านพิรุณเรียบร้อยน่ารัก นางเชื่อว่าหลานจะเอาชนะใจหมอตฤณได้ และหมอตฤณจะรักหลานสาวของนางอย่างหมดใจ

“พี่หมอตฤณคะ ไม่ต้องจูงมือก็ได้คะ”

ตฤณหันมามองมือตัวเองที่จับมือเล็กไว้ จู่ๆ เขาก็รู้สึกหน้าร้อนวาบ ขณะที่ม่านพิรุณประสานสายตากับคนที่จะมาเป็นสามีแล้วหลุบตาลง

ตฤณเห็นหน้าหนึ่งๆ ของสาวน้อยตรงหน้า ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่

แต่ที่เขาจูงมือมาด้วยกันก็เพื่อสร้างความคุ้นเคย แต่ถ้าเธอไม่ชอบ ก็ไม่เป็นไร ตฤณปล่อยมือเล็ก กลืนน้ำลายลงคอ หันหลังเดิน นำหน้าไปหาเจ้าหน้าที่ ขณะที่มานพิรุณมองแผ่นหลังกำยำในชุด เสื้อเชิ้ตสีฟ้าเข้มนั้นแล้วระบายลมหายใจออกมา ทำให้ถึงต้องใจเต้นแรงด้วยนะ พี่หมอตฤณแค่แต่งงานช่วยเราเท่านั้น

เมื่อสอบถามถึงเอกสารที่ต้องใช้ ซึ่งไม่มีอะไรมากแค่ บัตรประชาชน หากแต่ว่าต้องมีพยานสองคน คนแรกคือ คุณพ่อพรพรรณ ส่วนคนที่สองจะเลือกใครดี ตฤณทำหน้าที่ครุ่นคิด อยู่ครู่ ก่อนตัดสินใจโทร.หาตัวช่วยของเขา

“เสนอยู่ที่ไหน ติดธุระอะไรหรือเปล่า มาหาพี่ได้ไหม ที่...”

เมื่อบอกสถานที่แก่น้องสาวคนเดียวไปแล้ว ตฤณก็คาดไว้ อยู่แล้วว่าจะต้องได้ยินเสียงตื่นตกใจแล้วก็ยิงคำถามรัวๆ ราวกับ ปืนกลมาอย่างแน่นอน หากแต่เขาตัดบทตอบเพียงว่า

“รีบมาแล้วจะรู้เอง”

แสนรักรีบขับรถออกจากคลินิกเสริมความงามที่ตัวเองเป็นเจ้าของอยู่ตรงมายังสถานที่นัดหมายที่พี่ชายบอก ทันทีที่จอดรถ แล้วเดินตรงเข้าไปในสำนักงานเขต ร่างเพรียวระหงในชุดเดรส สีชมพูสวยก็พุ่งตรงไปยังกลุ่มคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าโต๊ะเจ้าหน้าที่

“คุณป้าผ่อง สวัสดิ์ดีค่ะ”

“ไหว้พระเถอะจ๊ะ”

“สวัสดิ์ดีค่ะคุณแสน” เจ้าของชื่อแสนรักหันไปทางสาวน้อย ที่ยกมือไหว้เธออย่างสุภาพ

“อึ้งค์” แสนรักครางเรียกชื่อสาวน้อยที่เธอมองเป็นน้องสาว มาตลอด แต่ว่าหลังจากที่รับโทรศัพท์พี่ชาย หัวใจเธอก็บังเกิดคำถาม ขึ้นมากมาย ทำไมพี่ตฤณถึงต้องแต่งงานกับอึ้งค์

“เกิดอะไรขึ้นไหนบอกฉันสิ ทำไมต้องแต่งงาน”

ไม่ทันที่มานพิรุณจะอ้าปากอธิบาย ตฤณก็อธิบายแทน

“เดี๋ยวพี่อธิบายเอง ตอนนี่พี่จะจดทะเบียนสมรสกับอิงค์
พี่อยากให้เห็นมาเป็นพยานให้”

“พี่ตฤณบอกคุณพ่อคุณแม่หรือยัง”

“ยัง พี่ยังไม่ได้ออกปากททาน”

เมื่อเห็นสีหน้าตกตะลึงปนกับคำถามล้านแปดบนใบหน้า
น้องสาว ตฤณจึงเอ่ยต่อ

“พี่จะอธิบายให้พวกททานและแสนฟังอย่างละเอียดทีหลัง
แต่ตอนนี้แสนมาเป็นพยานให้พี่ก่อน นี่ก็ใกล้เวลาจะเลิกงานของ
เจ้าหน้าที่แล้ว”

แสนรักเชื่อถือพี่ชายคนเดียวมาตลอด ไม่ว่าเรื่องอะไรตฤณ
ล้วนตัดสินใจได้ดี รอบคอบ แม้กระทั่งเรื่องนี้ที่แสนจะพิศวงงงงวย
แต่ในเมื่อพี่ชายยืนยันที่จะจดทะเบียนสมรสกับมานพิรุณเธอก็จะ
ยอมทำตามพี่ชายสั่ง

ดวงตาคู่หวานของมานพิรุณจจ่ออยู่ที่ช่องลงลายมือชื่อ
ตฤณเซ็นชื่อไปก่อนหน้านั้นแล้ว หลังจากนั้นก็เป็นขั้นตอนของเธอที่ต้อง
จรดปากกาเซ็นลงไป มีोन้อยจับปากกาแล้วไม่ลังเลอีก ในเมื่อ
ก่อนหน้านี้เธอเป็นคนตัดสินใจเรื่องนี้เอง เธอเป็นคนบอกกับยายเอง
ว่าจะแต่งงานกับหมอตฤณ ดังนั้นก็ไม่ควรลังเลอีก

ตั้งแต่เธอสอบติดมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ ทั้งมารดาและยาย
ก็ขายที่ดินแปลงหนึ่งมาเป็นค่าเล่าเรียนของเธอ และเช่าคอนโดฯ
ให้อยู่ ส่วนมารดาก็มาหาเธอทั้งสองสามเดือน กระทั่งบิดามาขโมย
สร้อยทองในคอนโดฯ ของเธอ ทำให้มารดาขับรถตามไปจน
เกิดอุบัติเหตุ คุณยายของเธอต้องขายที่ดินที่เหลืออีกแปลงมาเป็น
ค่ารักษาพยาบาล เพราะเงินที่ยืมตฤณมานั้นไม่พอ และเงินที่เหลือ

ก็นำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการย้ายมาอยู่กับเธอที่กรุงเทพฯ

ตั้งนั้นหมอตฤณคือขอไม่มีใหญ่สำหรับคนซึ่งกำลังลอยคออยู่กลางทะเลเช่นเธอ ถ้าหากเธอไม่คว่ำไว้ก็มีแต่จะจมน้ำตาย แต่เธอไม่ยอมตาย ไม่ยอมปล่อยให้โชคชะตาทำร้าย แต่จะสู้แล้ววางแผนชีวิตด้วยตัวเอง เธอสู้ต่อสู้สำหรับสอบติดมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของรัฐตามที่ตั้งใจได้แล้ว เหลืออีกแค่เทอมนี้และเทอมหน้าก็เรียนจบ จากนั้นเธอจะทำงานหาเงินเลี้ยงแม่เลี้ยงยายให้สุขสบาย

เมื่อทุกอย่างบีบคั้นมาถึงตอนนี้ เธอประเมินทางเลือกแล้ว ไม่มีหนทางไหนดีเท่ากับจดทะเบียนสมรสกับตฤณ อย่างน้อยเธอก็ไม่ต้องถูกบิดาแท้ๆ ใช้เป็นเครื่องมือหาเงินอีก

“เซ็นเถอะ ฉันจะดูแลอิงค์ในฐานะผู้ปกครองเท่านั้น”

ตฤณบอกเสียงเบา เพราะไม่รู้ว่าคนตัวเล็กตรงหน้าคิดอะไรอยู่ เขาไม่มีทางรู้ว่ามันพิรุณนั้นเข้มแข็งกว่าที่เขามองภายนอก หญิงสาวที่ต้องเผชิญกับเรื่องราวแรงหลายเรื่องในเวลาพร้อมกันสบตาเขาแว่หนึ่ง เสียงที่ตฤณพูดนั้นไม่ดังไม่เบา แต่ว่ามันพิรุณได้ยินชัดเจน มันดังกระหึ่มไปทั่วทั้งตัว สร้างความอบอุ่นหวิวไหวให้กับหัวใจดวงน้อย

มันพิรุณเซ็นเสร็จแล้วก็วางปากกาลง เจ้าหน้าที่จึงรับไปตรวจสอบดูความเรียบร้อยก่อนบอกให้รอสักครู่ ช่วงเวลานั้นเองที่มันพิรุณรู้สึกตัวเองโตขึ้นในพริบตา แม้จะยังเป็นนางสาวมันพิรุณ วิริยะ คนเดิม แต่ทางนิตินัยเธอคือคนที่สมรสแล้ว

เจ้าหน้าที่คนเดิมกลับมายื่นเอกสารคืนให้พร้อมกับเอ่ยแสดงความยินดี มันพิรุณขอบคุณกลับแล้วสอดเอกสารเก็บในกระเป๋า รอจนทุกอย่างเรียบร้อยแล้วตฤณจึงเอ่ยขึ้น

“ถ้าคุณพ่อของอิงค์มาหาอีกก็โทร.มาบอกฉัน เข้าใจไหม”

“ค่ะ”

“แล้วเรื่องแต่งงานอิงค์ไม่ต้องห่วง ถ้าหากเรียนจบแล้วอยากหย่าก็มาคุยกับฉันได้ทันที”

“ค่ะ”

“มีอะไรอยากถามฉันไหม”

“ถ้าหากพี่หมอตฤณมีแฟนที่อยากแต่งงานด้วยกันจริงๆ พี่หมอตฤณบอกอิงค์ทันทีได้เลยเหมือนกันนะคะ ไม่ต้องรอให้อิงค์เรียนจบก็ได้ อิงค์คิดว่าถ้าผ่านไปสักกระยะหนึ่ง พ่อคงไม่ยุ่งกับอิงค์แล้ว หรือถ้าถึงตอนนั้นอิงค์คงจัดการอะไรได้ดีขึ้นกว่าตอนนี้ อิงค์จะหย่าให้พี่หมอตฤณ”

“อย่าเพิ่งคิดเรื่องอื่นเลย ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ห่วงตัวเองก่อนดีไหม เรียนจบเมื่อไรค่อยคุยกันอีกที”

ตลอดเวลาที่สองคนคุยกันนั้น ทั้งคุณผ่องพรรณและแสนรักก็ยืนอยู่ด้วย ทำหน้าที่พยานอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง แสนรักที่พอรู้เรื่องราวของครอบครัวนี้มาบ้างจึงพอปะติดปะต่อได้ไม่ยาก หากแต่ยังไม่ใช้เวลาที่ตัวเองจะพูดหรือถามอะไรออกมา

มานพิรุณขมวดคิ้ว แต่ก็พยักหน้ารับตามที่เขาบอก

“งั้นอิงค์ก็ขอยายขอตัวกลับไปก่อนนะคะ จะรีบไปเฝ้าแม่ที่โรงพยาบาลต่อ”

“รถของอิงค์ค่ะ”

“แม่เอาไปใช้ขับตามพ่อวันเกิดเรื่อง ยังซ่อมอยู่ที่อู่อยู่เลยคะ เขาบอกว่าอะไหล่หายากเพราะรถเก่ามากแล้ว”

ตฤณพยักหน้ารับรู้ ก่อนเอ่ยต่อ “งั้นเดี๋ยวฉันไปส่ง แต่ว่าเรื่องของอิงค์ฉันยังพูดไม่จบ”

“คะ” มานพิรุณเลิกคิ้วมองเขา ยิ่งเห็นเขาจู้จี้ ก็มีสีหน้าจริงจังขึ้นมากี่รู้สึกเกร็งไปทั้งร่าง แม้จะจู้จี้เขามาขนาดนี้ แต่ไม่เคยคุยกัน

เกินสองประโยคเลย เพราะเขาอายุมากกว่าเธอหลายปี เลยไม่รู้จะคุยอะไรกับเขา

“ฉันอยากเห็นอึ้งค์ได้เกียรตินิยม ทำได้ไหม”

ม่านพิรุณเบิกตากว้าง ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงมีเงื่อนงำขึ้นมา แล้วต้องแลกกับอะไรหรือเปล่า เธอก็ไม่กล้าถามออกไป เพราะเท่าที่เขาส่งช่วยเหลือมาตลอด กระทั่งวันนี้ก็มากพอที่จะบอกว่าเขาหวังดีกับเธอจริงๆ เมื่อคิดว่าเขามีความปรารถนาดี รอยยิ้มจึงเปิดกว้าง ดวงตาคู่หวานมองเขาเป็นประกาย

“อึ้งค์ตั้งใจจะจบสามปีครึ่งค่ะ เลยไม่ได้เกียรตินิยม”

ตฤณจุดยิ้มขึ้นแวบหนึ่ง แต่ก็รีบปรับสีหน้าให้หนึ่งดังเดิม

“จบสามปีครึ่งนั้นหรือ ถ้าทำได้ก็ดี กลัวแต่ว่าจะขี้คุย”

“อึ้งค์ทำได้อยู่แล้วค่ะ พี่หอมตฤณคอยดูละกัน”

ตฤณจุดยิ้มขึ้นที่ใบหน้า พอใจในท่าทางการตอบของม่านพิรุณ จากนั้นจึงหันไปหาน้องสาว

“แสน ขอบใจมากที่มา เตียวเราค่อยคุยกัน พี่ขอไปส่งอึ้งค์กับคุณป้าผ่องก่อน”

“ค่ะ” แสนรักบอก แล้วเดินไปกระซิบข้างหูพี่ชาย “หลอกให้อึ้งค์ตั้งใจเรียนเพราะจะได้ไม่ต้องไปคิดเรื่องแฟนซีใหม่ละ แสนรู้ทันหรือหน้า”

ตฤณยังรักษาสีหน้าได้ราบเรียบเหมือนเดิม เธอไม่ตอบคำถามน้องสาว ซึ่งแสนรักเข้าใจถูกต้อง ถ้าหากม่านพิรุณจบภายในสามปีครึ่งได้จริง เขาเชื่ออย่างหนึ่งว่าเธอต้องเป็นเด็กขยัน ตั้งใจเรียน ไม่มีเวลาไปคิดเรื่องอื่นที่ไม่สมควรคิดในตอนนั้น

ที่เขาหวังเพราะม่านพิรุณจดทะเบียนสมรสกับเขาแล้ว ตอนนี้เธอคือภรรยาของเขา แม้จะเป็นแค่เพียงนิติภัย แต่นั่นคือสิ่งที่เขาต้องการเพียงอย่างเดียวจากอีกฝ่าย

“มโนเก่งนะเรา”

“ฮั่นแน่ ปากแข็งไม่ยอมรับความจริง แต่ไม่เป็นไร แสนเชื่อว่าเข้าใจไม่ผิด พี่หมอตถุณเลี้ยงต้อย สาวๆ ที่โรงพยาบาลลอกหักกันเป็นแถวเน่คราวนี้ แสนจะไปกระจายข่าวให้รู้กัน”

“เงียบไปเลย แล้วไม่ต้องบอกให้ใครรู้เข้าใจใหม่ อิงค์ยังเด็กอยู่ พี่ไม่อยากให้ไขว้ไขว่”

“ค่า” แสนรักลือเลียนแล้วได้รับสายตาหรีแคบจากพี่ชายเป็นทำนองให้หยุดเพื่อเจอได้แล้ว “งั้นแสนกลับก่อน แต่อย่าลืมนะคะว่าจะเล่าเรื่องวันนี้ให้แสนฟังอย่างละเอียด นัดวันมาด้วยนะคะ”

“น่าจะไปทำอาชีพนักข่าวแทนเป็นเจ้าของธุรกิจเสริมความมั่งคั่งนะเรา”

แสนรักรุ่นจกมูกใล้อย่างน่ารักแล้วเดินกลับไปที่รถ ระหว่างที่กลับมาขยับรถและก้มหน้าหากุญแจรถ เธอก็บังเอิญชนเข้ากับชายหนุ่มคนหนึ่ง ฝ่ายนั้นดูเร่งรีบจนไม่ทันเอ่ยคำขอโทษที่เดินมาชนเธอจนเกือบล้ม

“นี่คุณ ชนฉันจนเกือบล้มไม่คิดจะขอโทษสักคำเธอ”

แสนรักเดินไปขวางหน้าชายหนุ่มคนนั้น ฝ่ายนั้นสวมแว่นตาดำ จึงไม่เห็นสีหน้าของเขาชัดเจน รู้แต่ว่าหล่อมาก แต่หล่อแล้วทำนิสัยไม่ดีแบบนี้เธอก็ไม่ชอบหรอกนะ

“ขอโทษด้วยนะคะ พอดีว่ารีบนะคะ” เป็นหญิงสาวข้างกายเขาที่เอ่ยขอโทษแทน แสนรักเห็นว่าน่าเสียดายและแววตาดูจริงจังเลยยอมปล่อยให้ผ่านไป หากแต่ก็ยังกอดอกมองคนทั้งสองที่รีบเร่งเดินเข้าไปยังด้านในสำนักงานเขต พลันได้ยินเสียงผู้หญิงพูดกับผู้ชายด้วยความร้อนใจ

“พี่ที่อปเร็วเข้าเถอะ วันนี้พี่จะได้หย่าให้จบๆ ไปเสียที”

“อ้อ ที่แท้มาหย่าเมียนี้เอง” แสนรักครางกับตัวเอง

เธอไม่ยอมยกสนใจเรื่องในหมุ้งของชาวบ้านอีก จึงหมุ่นตัวกลับ
ขึ้นรถ แต่ก็อดบอกตัวเองไม่ได้ว่าความรักมีทั้งหวานและขม วันหนึ่ง
จูงมือกันจดทะเบียนสมรส วันหนึ่งก็แยกกันมาหย่า เธอไม่มีแฟน
แต่มุ่งหน้าหาเงินไว้ใช้คนเดียวแบบนี้ก็ดีแล้ว

๒

ไตๆ คือมีสามีแล้ว

ฝ่ายตฤณเมื่อขึ้นมานรถก็เก็บเอกสารสำคัญการจดทะเบียนสมรสเข้าไปในลิ้นชักหน้ารถ ขณะที่คนนั่งข้างก็มองเอกสารที่บ่งบอกสถานะใหม่ของตัวเองกับเขาแล้วกลืนน้ำลายลงคอ เพราะมันก็ยังไม่น่าคุ้นชิน

“ไปที่โรงพยาบาลเลยใช่ไหม” ตฤณเก็บเอกสารเสร็จแล้วจึงหันมาถามหญิงสาวพยักหน้า ตฤณจึงขับรถพามานพริฐณและคุณพ่อพรธณไปยังจุดหมาย ระหว่างทางในรถ ทุกคนต่างนั่งเงียบอยู่ในความคิดของตัวเองเหมือนคนเพิ่งผ่านความผันผวนมาตีหนึ่งตั้งนั้นจึงไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมากระทั่งถึงโรงพยาบาลรัฐที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง

มานพริฐณเปิดประตูรถลงมา แล้วประคองยายให้เดินไปพร้อมกัน ตฤณมองคนทั้งสองแล้วเดินตามหลังไปเงิบๆ เขาเคยบอกให้คุณป้าพ่อพรธณพาสายพริฐณไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลอีลิท หากแต่ถือฝ้ายปฏิสรรคกลับมาทันที เพราะไม่อยากรบกวน ด้วยรู้ดี

ว่าค่ารักษาพยาบาลนั้นแพงมาก

ตฤณไม่ยอมให้คุณพ่อพรณลำบากใจจึงไม่เข้าซื้ออีก ตฤณนั้นรู้ว่าที่โรงพยาบาลรัฐแห่งนี้มีเครื่องมือพร้อมและมีอาจารย์แพทย์ที่เก่งกาจอยู่แล้ว จึงไม่ค่อยห่วงมากนัก สิ่งที่คุณพ่อได้คือฝากฝังอาจารย์หมอที่รู้จักกันอย่างดีให้ช่วยดูแลเป็นพิเศษเท่านั้น เขาจึงวางใจปล่อยให้สองยายหลานพาสายพิรุณมารักษาที่นี่

“สวัสดิ์ค่ะคุณพยาบาล” ม่านพิรุณยกมือไหว้ ทั้งเธอและยายสนิทสนมกับพยาบาลที่นี่ เพราะหกเดือนที่สายพิรุณมารักษาตัว เธอและยายผลัดกันมาเยี่ยมตลอดเวลาไม่ได้ขาด

“นึกว่าวันนี้น้องอิงค์กับคุณยายไม่มาเสียอีก”

“พอดีไปทำธุระมาค่ะ” สายพิรุณตอบสั้นๆ ไม่เอ่ยอะไรให้เฉียดไกลเหตุการณ์ที่เพิ่งไปทำมา แล้วพยายายกับตฤณเดินไปที่เตียงคนไข้

ภาพของสายพิรุณที่นอนหลับบนเตียง มีสายระโยงระยางเต็มไปหมด เป็นภาพที่สองยายหลานทำใจได้แล้ว เมื่อเข้ามาก็ตรงเข้าไปคุยกับคนป่วยด้วยความหวังว่าผู้เป็นที่รักจะฟื้นในสักวัน

“น้ำฝน อิงค์มันแต่งงานแล้วนะ แต่งกับหมอตฤณ หมดห่วงไม่ต้องกลัวว่าไอ้วาทินมันจะมายุ่งวุ่นวายกับอิงค์อีกแล้ว น้ำฝนได้ยินแล้วดีใจใช่ไหม แม่ก็ดีใจ รีบหายเร็วๆ นะลูก”

ไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมาระหว่างที่พ่อพรณคุยกับลูกสาว ม่านพิรุณเองก็ปล่อยให้ยายพูดกับแม่ ส่วนเธอก็บีบมือผมซัดของแม่เบาๆ เพื่อกระตุ้นให้แม่รู้สึกตัวในเร็ววัน คุณหมอบอกว่าต้องขยันคุย ขยันหมวด ไม่งั้นว่าวันหนึ่งคนไข้จะหายได้

ใช้เวลาราวสิบห้าวันที่ คุณพ่อพรณถึงนึกขึ้นได้ว่ามีใครอีกคนมาด้วย

“หมอตฤณ” คุณพ่อพรณหันไปหา “ป่าขอบใจมาก วันนี้

ถ้าหมอตถุณไม่ช่วยป้าก็ไม่รู้จะทำยังไง”

ตถุณยิ้มให้เล็กน้อย “ผมกับพี่ป้าฝนเป็นเพื่อนกัน ยังไงเมื่อพี่ป้าฝนมีเรื่องเดือดร้อน ผมก็ต้องยื่นมือเข้าไปช่วย”

คุณผ่องพรรณพยักหน้า อีกฝ่ายช่วยนางกับหลานไว้มากจริงๆ ตัวเองมีโชคคืออยู่บ้านที่ได้อยู่จ้กเพื่อนบ้านดีๆ แบบครอบครัววิสุทธิรังสรรค์ ย้อนกลับไปเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน ตอนนั้นครอบครัวมารดาของตถุณไม่ได้รวยมากเช่นทุกวันนี้ เพียงเปิดร้านอาหารเล็กๆ อยู่ที่จังหวัดน่าน หากแต่มารดาของตถุณได้แต่งงานกับพ่อของตถุณซึ่งมีฐานะร่ำรวยจึงทำให้ครอบครัวสบายขึ้น และถึงแม้จะร่ำรวยขึ้นก็ไม่ทำตัวเย่อหยิ่ง ยังสนิทสนมกับครอบครัวนางเหมือนเดิม ส่วนครอบครัวนางทำรีสอร์ทให้นักท่องเที่ยวพัก ไม่เรียกว่าเศรษฐี แต่ก็พอมีอันจะกิน

ความสนิทสนมจากรุ่นแม่ของตถุณ กระทั่งมารุ่นลูก สายพิรุณก็ยังสนิทกับตถุณและแสนรัก ทำให้นางผ่านวิกฤตวันนี้ไปได้

ตถุณไม่อยากจะให้บรรยากาศอึมครึมอีก จึงตัดบท

“ไปกินข้าวกันก่อนดีไหมครับ ตั้งแต่บ่ายมาทั้งคุณป้าผ่องและอิงค์คงยังไม่ได้กินอะไรเลย”

คุณผ่องพรรณซ่อนยิ้มไว้ในสีหน้า เมื่อได้ยินคุณหมอมหอมุ่มพูดเรื่องนี้ขึ้นมา

“ป้ารู้สึกเหนื่อย ยังไงหมอตถุณไปกินข้าวกับยายอิงค์เถอะป้าจะเผ่าน้ำฝนเอง”

“ยายจ๊ะ อิงค์ยังไม่หิว” สาวน้อยบอกเสียง

“ไม่หิวได้ยังไง ตั้งแต่เช้าอิงค์ก็ยังไม่ได้กินอะไรเลย”

“แต่ว่ายายก็ยังไม่ได้กินอะไรเลยนะ”

“งั้นอิงค์ซื้อมาฝากยายดีไหม อิงค์เลือกมาให้ยายเถอะ ยายกินได้หมด”

มานพิรุณกัดปากครุ่นคิด ลังเลอยู่นานจนคุณผ่องพรรณ
ต้องเอ็ดเบาๆ “อย่าให้หมอตถุณต้องเสียเวลารอสิ หมอตถุณเสียงาน
เสียการมาช่วยอึ้งค์กับยายทั้งวันแล้ว อย่าซักซ้า อึ้งค์ไปเถอะ”

มานพิรุณพยักหน้า หันไปมองคนตัวโตที่ยืนมองนิ่งๆ ไม่ได้
เอ่ยปากต่อว่าหรือมีสีหน้าว่าคาญใดๆ เลยจนเธอรู้สึกเกรงใจขึ้นมา
“นั่นอึ้งค์ไปกินข้าวกับพี่หมอตถุณนะจ๊ะยาย”

เมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ตถุณก็เดินนำมานพิรุณออกมา
ระหว่างทางมีสายตาลอบมองอย่างสงสัยจากนางพยาบาลที่ทำงาน
อยู่ในตึกนั้น เหล่าพยาบาลต่างคุ่นหน้าสาวน้อยคนสวย แต่ไม่เคย
เห็นหน้าคนหล่อที่จู้ๆ ก็เดินเคียงมาด้วยกัน คาดว่าน่าจะเป็นแฟน
เพราะสาวน้อยคนสวยเคยเล่าให้ฟังว่าเป็นลูกสาวคนเดียว ไม่มี
พี่ชายน้องชาย ซึ่งถ้าใช่แฟนก็ดูเหมาะสมกันมาก สวยหล่อเข้ากัน

กระทั่งตถุณเดินนำมาถึงรถยนต์ มานพิรุณเดินไปเปิดฝั่
คนนั่งข้าง คาดไม่ถึงว่าระหว่างนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเร็วๆ
มาหา มานพิรุณเห็นจากหางตาจึงหันไปหา พร้อมกับได้ยินเสียง
คุ่นเคยที่ดังเรียกชื่อของเธอ

“อึ้งค์จริงๆ ด้วย ภูมิภาคมองอยู่ว่าใช่อึ้งค์หรือเปล่า” ชายหนุ่ม
คนนั้นเดินเร็วๆ มาถึงพลางเบียดยิ้ม สายตามองแต่สาวน้อยคนสวย
ด้วยความดีใจจนไม่สนใจคนตัวโตที่ยืนมองนิ่งๆ “อึ้งค์จะไปไหน”

มานพิรุณมองไปทางคนตัวโตที่ยืนมองอยู่ จึงชักสายตา
กลับมาทางเพื่อนสนิท “อึ้งค์จะไปกินข้าว เออภูมิภาค นี่พี่หมอตถุณ”

ชายหนุ่มเมื่อถูกแนะนำจึงหันไปมองพร้อมยกมือไหว้ แม้จะ
สงสัยว่าคนตัวโตที่ดูหล่อเหลาตรงหน้าคือใคร แต่เพราะไม่มีโอกาส
ให้ถามจึงตามน้ำทักทายไปก่อน “สวัสดีครับ”

“พี่หมอตถุณคะ นี่ภูมิภาคเพื่อนร่วมเซคเดียวกับอึ้งค์ค่ะ”
ตถุณยกมือขึ้นรับไหว้ พลังมองสำรวจคนตรงหน้า

“จะคุยกับเพื่อนก่อนไหม” เขาหันไปถามมานพิรุณ

มานพิรุณมองคนถามคำถามง่ายๆ ออกมา เขาไม่ได้แสดงท่าทางใดๆ ยิ่งทำให้เธอเกรงใจ ไม่อยากให้เขารอนาน เพราะเขาอาจมีธุระต้องไปทำ อย่างที่ยายบอกว่าเขามาช่วยเหลือทั้งวัน ก็เสียเวลางานเขาไปมากแล้ว ส่วนกิมคงรู้เรื่องจากเพื่อนในกลุ่มที่เธอบอกว่าวันนี้จะขาดเรียนหนึ่งวันเพราะต้องมาทำธุระ ซึ่งธุระอะไรนั้นเธอไม่ได้บอกเพื่อนและคงไม่บอกด้วย

“ปกติอึ้งค์ไม่เคยขาดเรียน กิมเป็นห่วง โทร.หาตั้งหลายสายก็ไม่รับ เลยแวะมาดักรอที่โรงพยาบาล อึ้งค์ไม่ได้เป็นอะไรใช่ไหม”

“อึ้งค์มาทำธุระ แต่เสร็จเรียบร้อยแล้วละ กิมมีอะไรอีกไหม เดี่ยวอึ้งค์จะขอตัวก่อน”

ด้วยความดีใจที่ได้เห็นหน้าสาวที่แอบชอบ จึงไม่ได้จับสังเกตน้ำเสียงร้อร่นแถมเกรงใจของเพื่อน เขาชอบเพื่อนสนิทคนนี้มาตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง แต่ไม่กล้าบอกความในใจเพราะมานพิรุณมักจะชิงพูดคำว่าเป็นเพื่อนกันทุกครั้งที่เขาทำท่าจะเผยความในใจ

“กิมจะไปเยี่ยมคุณแม่ของอึ้งค์ แล้วนี่อึ้งค์จะไปธุระหรือ”
กิมถาม

“ใช่จะ อึ้งค์จะไปธุระ ขอโทษด้วยนะกิม ตอนนี้ก็เย็นแล้ว ถ้ากิมจะมาเยี่ยมแม่ ไว้ค่อยมาเยี่ยมใหม่วันหลังดีไหม” มานพิรุณตัดบท ขณะที่กิมก็ไม่กล้าถามอะไรอีก เพราะคำพูดของมานพิรุณบอกชัดแล้วว่าไม่สะดวกอยู่ต่อ น่าจะมีสาเหตุมาจากคนที่ยืนรอ เขาอยากจะถามเหลือเกินว่าผู้ชายคนนั้นคือใคร แต่ก็ไม่กล้าถามออกไปตอนนี้

“งั้นพรุ่งนี้เจอกันนะอึ้งค์”

มานพิรุณพยักหน้าแล้วหันไปมองทางตถนน จากนั้นเขาจึงเปิดประตูถ้าวขึ้นไปนั่ง มานพิรุณเห็นดังนั้นก็รีบเปิดประตูตาม

ขึ้นไป อดที่จะเหลือบมองคนนั่งข้างไม่ได้

เขาหันมาพอดี ประสานสายตากันอย่างจ้อง ม่านพิรุณเลย
ยิ้มใส่ตาเขา ซึ่งมันเป็นนิสัยอย่างหนึ่งของเธอคือยิ้มสู้

ตฤณรู้สึกตาพวว่า ใจลั่นไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะดึงสติแล้ว
ถามขึ้น “ไปกินอาหารจีนแถวสถานีรถไฟฟ้าชองนนทบุรีใหม่ ร้านนี้
อร่อย คุณป้าผ่องท่านชอบกินอาหารจีนจะได้ซื้อมาฝาก”

พอได้ยินว่าเธอจะไปกินอาหารจีนเพราะจำได้ว่ายายของเธอ
ชอบ ม่านพิรุณก็อดชื่นชมเขาในใจอีกคำรบหนึ่งไม่ได้ เขาใส่ใจ
ครอบครัวของเธอมากจนทำให้เธอประทับใจ

ม่านพิรุณพยักหน้าแทนคำตอบ เมื่อเลือกร้านอาหารที่อยากกิน
ได้แล้วตฤณก็ขับรถพาไปโดยไม่ได้เอ่ยอะไรอีก เมื่อเขาไม่ถาม
ถึงเรื่องของภีม ม่านพิรุณจึงไม่คิดจะเล่า เขาคงรู้ว่าภีมคือเพื่อน
ของเธอ เพราะตอนที่พูดคุยกันนั้นเธอก็ยื่นคุยอย่างเปิดเผยให้เขา
ได้ยินทุกอย่างอยู่แล้ว เธอชัดเจนให้เขาเห็นตั้งแต่นั้นนี้ เพื่อที่
อนาคตข้างหน้าจะได้ไม่มีปัญหาต่อเขาที่ช่วยเหลือจดทะเบียนสมรส
กับเธอ

คอนโคฯ ขนาดห้าชั้น ซุกซ่อนตัวอยู่ในซอยลึกย่านทรุดโทรม
แห่งหนึ่งเพราะราคาเช่าไม่แพง วาทินพักที่นั่นมาสี่ปีแล้ว มือหนา
ที่อวบอูมเพราะปล่อยตัวไม่ดูแลเหมือนวัยหนุ่มที่เคยเป็นถึง
นายแบบนิตยสารกำลังรินเหล้าลงแก้วแล้วยกขึ้นดื่มพรวดเดียว
ด้วยความครึ้มอกครึ้มใจ เขาหยิบข้าวเกรียบในจานขึ้นกินเป็น
กับแกล้ม โดยมีหญิงสาวข้างกายรินเหล้าเพิ่มให้ แต่ใบหน้าติดจะ
บึ้งตึงไม่พอใจ รอจนอีกฝ่ายยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มหมดแล้วจึงเอ่ย
ออกมา

“พี่ทิน พี่ยังดื่มเหล้าสบายใจอยู่ได้ ทำไมไม่รีบไปจัดการ

พาตัวลูกสาวพีไปส่งเสียเทพชะที่ จะรอเวลาอะไรอยู่อีกก็ไม่รู้”

วาทินมองหญิงสาวที่เอ่ยเร่รังรัดด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย กนกพรคือสาวนั่งดริ้งก์ที่อายุเลยวัยสามสิบมาไม่กี่ปี ด้วยทำงานมานานจนใบหน้าเริ่มแก่กว่าวัยจึงตงงานไปโดยปริยาย กนกพรจึงไปทำงานในกองถ่ายเป็นเอ็กซ์ตรี้า จนได้เจอกับวาทินที่เป็นเอ็กซ์ตรี้าเหมือนกัน แล้วติดตามอีกฝ่ายมาอยู่ด้วยเพราะไม่มีทางไป

“อึ้งค์มันหนีไม่พ้นอยู่แล้ว พี่บอกลูกไปแล้วว่าสามวันจะมาพาไป พรุ่งนี้ถึงจะครบกำหนด ทั้งคอนโดฯ ทั้งโรงพยาบาลที่แม่ของอึ้งค์มันรักษาตัวอยู่ พี่ก็รู้หมด ยังไงก็ตามตัวอึ้งค์เจอ ลูกพี่มันหนีพี่ไม่พ้นหรอก พรไม่ต้องเป็นห่วง”

“พี่ก็อย่าชะล่าใจไปละ ยายอึ้งค์ลูกพี่ตุ้มมันไม่ใช่คนโง่”

“มันไม่ใช่คนโง่เหมือนพี่ไง นือยาคิดมากน่าพร ยังไงอึ้งค์มันก็ไม่กล้าเนรคุณพี่หรอก พี่เป็นพ่อมันนะ”

“อี่ พ่อที่ไม่เคยเลี้ยง ชอบทำร้ายแม่ แถมยังเป็นต้นเหตุสำคัญที่ทำให้แม่มีสภาพนอนเป็นผักแบบนั้นเนียนะ อึ้งค์มันคงนับถือพี่เป็นพ่ออยู่หรอก มันน่าจะเกลียดพี่เข้าไส้มากกว่า ที่พูดเนียนั้นหวังดีเลยเตือนสติพี่หรอกนะ”

วาทินได้ยีนก็ชักสีหน้า ใ้มือผลักเมียใหม่ล้มหงายหลังอีกฝ่ายร้องโอยทำหน้าที่เบีใส่ทันที

วาทินพูดอย่างรำคาญ “หลอกต่ากูหรือไงเนี่ย คนอารมณ์ดีๆ เสียอารมณ์หมด ไปเลย ไปไกลๆ หน้ากูเลยอีพร” วาทินเติมสรรพนามใหม่พลางชี้มือไล่ กนกพรเจ็บตัวและรู้สึกไม่ไหว เลยกระพืดกระพืดกระทืบเท้าออกจากห้องไป

“ระวังเถอะ มัวแต่นอนรอให้ลูกพี่มันตัดสินใจ พวกเสียเทพจะลากตัวพีไปกระทืบก่อน เพราะลูกพี่มันไม่ยอมง่ายๆ หรอก”

“มึงยังจะแข่งกูอีก” วาทินคำรามอย่างเหลืออด แล้วลุกไป

จะทำร้ายร่างกาย ที่กนกพรพุดออกมาก็เป็นสิ่งที่เขานึกกลัว อยู่เหมือนกัน แต่อีกฝ่ายรีบเปิดประตูหนี เป็นจังหวะเดียวกับ มีชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งยืนกอดคอกรออยู่หน้าห้อง

กนกพรและวาทีนต่างเบิกตาโต ทั้งสองก้าวถอยหลังกลับ เข้าในห้องพร้อมกันอย่างไม่ได้นัดหมาย เพราะคนตรงหน้าคือ ลูกน้องของเสี้ยทัดเทพ เจ้าหนี้ของวาทีน

วาทีนก่นด่าเมียตัวเองที่ปากพระร่วง แถมยังเปิดประตูรับ มัจจุราชเข้ามาอีก วาทีนผลักกนกพรที่ยืนเบียดจนล้มหงายหลัง แล้วเดินไปทักอย่างใจดีสู่เสี้ย

“ฉันบอกว่าพຽนนี้จะพาถูกไปหาเสี้ยไฉ่ แล้วพวกแกมาทำไฉ่กัน”

ลูกน้องมือขวาของเสี้ยทัดเทพจ้องคนตรงหน้าด้วยสายตา อ่ามहित ก่อนจะเสะยะยิ้มเยิ่น “ก็ไม่มีอะไร แค่วะมาส่งข่าว เสี้ยเทพ ให้มาย้ำว่าต้องพาไปให้ได้ ถ้าไม่ได้ก็ต้อใช้หนี้ที่ติดไว้ทั้งหมด ในก้อนเดียว”

“ล้านห้าไครจะไปมีปัญญาใช้หมด”

“ไม่มีก็พาถูกสาวของแกไปหาเสี้ยไฉ่ให้ได้ เข้าใจไหม วันนั้น เสี้ยไฉ่มาย้ำแค่นี้ ถ้าพຽนนี้เสี้ยไฉ่ไม่เห็นหน้าลูกสาวคนสวยของแก แกได้เหลือแต่ชื่อแน่”

พวกมันชู่ก่อนจะพากันเดินจากไป ทิ้งให้วาทีนมองตามหลัง กำหมัดแน่น เขาจะไปหาเงินล้านห้ามาคืนได้อ่างไร เงินจะกินไป วันฉ่ ยั๋งหายาก ทางรอดมีแต่ต้อพามาหน้พิรุณไปประเคนให้ทัดเทพ เท่านั้นถึงจะไม่ต้องใช้หนี้

พຽนนี้เขาจะต้อรีบไปดักถูกสาวแต่เข้าที่มหาวิทาลัย เรื่องที่กนกพรพุด เขาเองก็รู้ดี ม่านพิรุณดูเหมือนคนหัวอ่อน แต่ฉ่ ฉลาดเฉลียวไม่น้อย แต่เขาเชื่อว่าถูกสาวต้อมาตามนัด หากไม่มา เขาก็จะตามรัฉ่ความให้มาจนได้ ไม่อย่างนั้นเขาจะแกล้งป้วยให้ถูก

รู้สึกผิด เขาต้องทำทุกวิถีทาง ไม่ยอมอมฎกกระหึบตายคาตีนพวกมัน

พากเสี้ยหัดเทพรออยู่ที่รถด้านหน้าคอนโดฯ เสี้ยใหญ่
แห่งวงการบันเทิง ไม่ต้องเข้าไปตามด้วยเอง เพราะรู้ว่าวาทินต้อง
เอาลูกสาวมาประเคนให้เขาเพื่อชดใช้หนี้พนันอย่างแน่นอน วาทิน
ซี้ซลาดตาขาว ฎกซุบ่อยๆ อย่างไรก็ต้องหวาดกลัว หัดเทพมองดู
รูปของสาวน้อยหน้าหวานรูปร่างกำลังดีในโทรศัพท์แล้วยิ้มพอใจ
เขาบังเอิญเห็นลูกสาวของวาทินตอนที่มาทวงหนี้ครั้งก่อน พอเห็นแล้ว
จึงรู้สึกชอบ จึงใช้วิธีนี้เพื่อให้ได้เซยชม พรุ่งนี้เขาจะไม่ต้องทนมอง
แค่รูปในโทรศัพท์อย่างเดียว แต่จะได้ทั้งกอดทั้งหอมสมใจอยาก

ม่านพิรุณรู้ว่าวันนี้คือวันที่นัดหมายกับบิดาไว้ บิดาต้องมา
รับเธอไปกินข้าวกับเสี้ยหัดเทพตามที่บอกไว้เมื่อสามวันก่อนอย่าง
แน่นอน เพราะท่าทางมุ่มมันแถมย้าบ่อยราวกับกลัวว่าเธอจะไม่ไป
ทำให้มันใจเกินล้านเปอร์เซ็นต์ว่าบิดาต้องมา และไม่ใช่นัดกินข้าว
ธรรมดา บิดาต้องพาเธอไปแลกกับผลประโยชน์อะไรสักอย่าง
ซึ่งจะเป็นอะไรไปก็ได้ถ้าไม่ใช้เงิน เธอเชื่อว่าบิดาต้องติดหนี้พนันบอล
เพราะก่อนหน้านี้มารดาเคยบอกให้ฟังว่าบิดานั้นมาขอเงินไปใช้หนี้
พนันบอล ขอแล้วขอเล่า เท่าไรก็ไม่เคยพอ เหมือนโยนเงินทิ้งลง
หลุมลึกที่ไม่เห็นก้นบ่อ

ม่านพิรุณจึงต้องใช้วิธีสุดท้ายที่จะเอาตัวรอด คือเธอต้อง
หาใครมาปกป้อง ดังนั้นเมื่อยายบอกว่าจะให้แต่งงาน เธอจึงยินยอม
และบอกให้ยายรีบจัดการ เพื่อให้มีใครคอยปกป้องเธอและยาย
แต่ไม่รู้่ววิธีนี้จะใช้ได้ผลไหม แต่ก็คิดหาวิธีอื่นไม่ออก ร้ายที่สุด
เธอก็อยากไปแจ้งความกับตำรวจ แต่ก็ติดตรงที่ถ้าสืบสาวราวเรื่องไป
เธอกลัวว่าบิดาจะฎกดำเนินคดีด้วยข้อหาอื่นๆ อีก เพราะบิดาของ

เธออยู่ในโลกสี่เทมานาน เธอไม่อยากเป็นลูกกตัญญูทำให้บิดา
ต้องติดคุกติดตะรางตอนแก่

เมื่อวานก่อนที่จะแยกกับตฤณ เธอจึงเล่าเรื่องของบิดาให้
เขาฟัง แต่ไม่ได้เล่าทั้งหมดว่าบิดาติดหนี้พนันบอลมานานหลายปี
แล้ว เธอเชื่อว่าไม่เล่าเขาก็รู้เอง

เธอบอกตฤณว่าพรุ่งนี้บิดานัดให้เธอไปเจอที่ร้านกาแฟ
ตรงหน้ามหาวิทยาลัย ตอนบ่ายสี่โมง เขาก็บอกว่าจะมาหาเธอ
ตามเวลานัดหมายเพื่อบอกกับบิดาว่าเขาคือสามีของเธอ

คิดมาถึงตรงนี้มันพิรุณก็อดหน้าแดงขึ้นมาไม่ได้ เพราะคำว่า
สามีไม่เคยอยู่ในห้วงคำนึงกระทั่งเมื่อวานที่ไปจดทะเบียนสมรส

“อึ้งค์ อาทิตย์หน้าก็จะสอบแล้ว วันนี้ไปตีวงหนังสือบ้านภิรม
ใหม่” เสียงของเพื่อนสนิททำให้มันพิรุณหลุดจากภวังค์หันไปมอง
ภีมั่นเองที่ชวน แต่มันพิรุณรีบส่ายหน้าปฏิเสธ

“ขอบใจนะ แต่ว่าวันนี้อึ้งค์มีนัดแล้ว ไปก่อนนะ” มันพิรุณ
เก็บหนังสือการบัญชีเข้ากระเป๋าแล้วเดินออกมาจากห้องเรียน
ตรงไปยังสถานที่นัดหมายไว้ทันทีเพราะตอนนี้ก็ใกล้สี่โมงแล้ว

แม้หวาดหวั่นว่าตฤณจะช่วยเหลือไม่ได้ แต่อย่างไรเธอก็จะ
ไปตามนัด หากแต่จะไม่ทำตามที่บิดาขอร้องเด็ดขาด มันพิรุณ
คิดไประหว่างที่เดินข้ามถนนไปยังร้านกาแฟฝั่งตรงข้าม ในเวลา
สี่โมงเย็นเช่นนี้ ลูกค้าในร้านบางตาเพราะไม่ใช่เวลาไพรม์ใหม่ของการ
เข้าคาเฟ่ดื่มกาแฟ มันพิรุณเปิดประตูเข้าไปก็เห็นว่าบิดานั่งรอ
อยู่แล้ว ข้างๆ กันมีหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ด้วย เธอจำได้ว่าเป็น
เมียใหม่ของพ่อ เธอเกลียดที่พ่อทำร้ายแม่ อยากจะให้กฎหมาย
ลงโทษให้สาสม แต่เธอก็ทำไม่ลง ได้แต่ชิงชังไม่ยอมให้มีสายเลือด
ใจดำนั้นในร่างกาย ทว่าเมื่อนึกย้อนกลับ ร่างกายนี้ก็มิบุญคุณของ
พ่อที่ทำให้เกิดมา เวลาเจอหน้าพ่อจึงรู้สึกพะอืดพะอมบอกไม่ถูก

“สวัสดีค่ะพ่อ” ม่านพิรุณยกมือไหว้

“อึ้งค์ยอมมาตามที่พ่อขอจริงจริงด้วย นั้งลงก่อนสิ”

ม่านพิรุณนั่งลง พลองมองไปที่หญิงสาวข้างกายบิดาด้วย
สายตารังเกียจ เธอทำเป็นไม่เห็นอีกฝ่ายแล้วคุยกับบิดาต่อทันที

“พ่อคะ อึ้งค์ถามอะไรพ่อหน่อยได้ไหม”

“ได้สิ จะถามอะไรถามมาเลย”

ม่านพิรุณสบตาบิดา ช่มกลิ่นความโกรธเกลียดที่มีเอาไว้
แม้ว่าท่านจะไม่เคยเลี้ยงเธอ แต่ความเป็นพ่อก็ยังมีสายใยบางๆ
ที่ผูกพันกัน นี่คือความคิดของเธอ แต่บิดาจะคิดแบบเดียวกันไหม
นี่คือสิ่งที่เธออยากรู้

“พ่อรักอึ้งค์ไหม”

คนฟังคำถามดวงตาสีน้ำตาลเข้มเงยขึ้นไปครู่ก่อนรีบตอบ

“รักสิ ทำไมถามแบบนี้”

“ถ้าพ่อรักอึ้งค์ อย่างนั้นเรื่องไปกินข้าวกับเสี่ยหัดเทพ อึ้งค์
ไม่ไปได้ไหม อึ้งค์ไม่ยากเข็ญการบ้านเทิง อึ้งค์อยากทำงานตามที่
เรียนจบมา เพราะฉะนั้นไม่มีความจำเป็นที่อึ้งค์ต้องไปกินข้าวกับ
เสี่ยหัดเทพ”

“อึ้งค์ พ่อคิดว่าเราคุยกันรู้เรื่องแล้วเสี่ยอีก อึ้งค์อย่าทำให้
พ่อเสียเวลา พ่อนัดเสี่ยเทพเขาไว้แล้ว แค้ไปกินข้าวเท่านั้นเอง
ไม่ได้มีอะไรสักหน่อย”

“พ่อแน่ใจหรือคะ พ่อยืนยันกับอึ้งค์ได้ไหมว่าแค้กินข้าวเท่านั้น”

“เอ่อ”

“อึ้งค์” กนกพรเรียกเสียงรำคาญ “พ่อเธอเขารักเธอมาก
อยากให้เห็นเธอดีๆ ทำ แค้ไปกินข้าวเป็นเพื่อนเสี่ยเทพ ไม่ได้
ทำให้เธอตายหรือหน้า”

“ฉันไม่ได้คุยกับคุณ อีกอย่างถ้าคุณอยากได้งานดีๆ คุณ

ก็ไปเองสิคะ”

“ถ้าเขาเอาฉัน ฉันไปแล้ว” กนกพรพูดอย่างโมโห แต่ว่าสะดุ้งไปทันทีเพราะวาทีนซึ่งตาดูโล้ กนกพรหันหน้าหนีด้วยความรำคาญ

“พ่อคะ อึ้งค์มาวันนี้เพื่อจะบอกพ่อว่าอึ้งค์คงไปกินข้าวกับเสี่ยตัดเทพตามที่พ่อต้องการไม่ได้ อึ้งค์ไม่ได้สนิทกับเขาจะไปกินข้าวกับเขาได้ยังไง”

วาทีนกดข่มความโมโหลูกสาวเอาไว้ เขาไม่มีเวลาเกลี้ยกล่อมลูกสาวนานนัก เพราะเสี่ยตัดเทพให้เวลาเขาถึงแค่หกโมงเย็นต้องพาลูกสาวไปส่งที่โรงแรมหรูที่เสี่ยเปิดห้องไว้ให้มัน แล้วเขาก็ไม่อยากเสียเวลาอีก

“อึ้งค์ เสี่ยเขาชอบอึ้งค์ เห็นแวแล้วอยากปลักดัน อึ้งค์ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น มีพ่ออยู่ทั้งคน”

“อึ้งค์มีเรื่องสำคัญจะบอกพ่อคะ แต่ว่าขออึ้งค์คุยกับพ่อตามลำพังได้ไหมคะ” ม่านพิรุณบอกแล้วหันไปทางกนกพรที่ทำหน้ายักษ์ใส่ทันที เพราะความหมายเมื่อครู่คือต้องการโล้เธอออกไปจากการสนทนา

วาทีนเองก็เข้าใจความหมายที่ลูกสาวเอ่ย จึงหันไปขยิบตาโล้กนกพร “พรไปสั่งกาแฟมาให้ฉันหน่อย อึ้งค์ดื่มอะไรดีลูก เอลาเต้ใหม่ พ่อจำได้ว่าอึ้งค์ชอบดื่มลาเต้” วาทีนมัวไปอย่างนั้น ขณะที่ม่านพิรุณได้แต่ถอนใจ เธอไม่ชอบดื่มลาเต้ แต่ชอบดื่มชาเขียวต่างหาก

“พรไปสั่งลาเต้มาสองแก้ว”

กนกพรเบะปากเดินไปทำตามอย่างไม่สบอารมณ์ วาทีนเห็นว่ากนกพรเดินไปแล้วจึงหันมาหาลูกสาว

“อึ้งค์จะคุยอะไรกับพ่อ”

“อึ้งค์จะบอกว่าอึ้งค์แต่งงานแล้ว ตอนนี้อึ้งค์มีสามี อึ้งค์จะไป

กินข้าวกับเสียตัดเทพตามที่พ่อสั่งไม่ได้แล้ว มันคงไม่เหมาะสม และนี่คือจุดประสงค์ที่อิงค์มาหาพ่อวันนี้”

วาทินเบิกตากว้าง ตบโต๊ะดังปัง “อิงค์ แกทำอะไรลงไป จะแต่งงานทำไมไม่บอกพ่อ”

มานพิรุณมองหน้าบิดา ขณะที่วาทินกัดฟันกรอด เพราะเขา อ้างสรรพคุณลูกสาวเอาไว้ว่ายังบริสุทธิ์ผุดผ่องไม่เคยผ่านมือชายใด มาก่อน เสียตัดเทพจึงยอมแลกกับหนี้ล้านห้า แต่ถ้ามานพิรุณ มีสามีแล้วราคาก็ตกกันพอดี

เขาถามออกไปอย่างเดือดดาล “อิงค์แต่งงานเมื่อไรทำไม พ่อไม่รู้” วาทินหรีตตามอง “หรืออิงค์กำลังหลอกพ่อ”

“อิงค์ไม่ได้หลอก อิงค์จดทะเบียนสมรสถูกต้องตามกฎหมาย ทุกอย่าง พ่อจะดูก็ได้ ตอนนี้อะแต่ฤกษ์ดีจัดงานเลี้ยงอีกที่เท่านั้น พี่หมอตฤณเขาก็บอกว่าให้รอฤกษ์ดีก่อนไม่ต้องรีบ เพราะยังงี้ ก็จดทะเบียนแล้ว”

“อิงค์ เมื่อกี้พูดว่าแต่งงานกับใครนะ”

“พี่หมอตฤณค่ะ”

วาทินรู้จักหมอตฤณเพราะในอดีตเขาเคยเข้าใจผิดว่าสายพิรุณ ชอบพอกันมาก่อน ในที่สุดเขาจึงรู้ว่าทั้งสองคนเป็นเพื่อนสนิทกัน เท่านั้น

“แล้วสินสอดทองหมั้นล่ะ ทำไมพ่อไม่ได้อะไรเลย”

“พ่อคะ อย่าเพิ่งถามเรื่องสินสอดทองหมั้นอะไรเลย พ่อก็รู้ว่า อิงค์ต้องใช้เงินรักษาแม่อีกตั้งเท่าไร พี่หมอตฤณเขาก็ให้ยืมมามาก แล้ว อีกอย่างอิงค์ก็ไม่ให้พ่อเอาไปเล่นพนันอีกแล้วละ”

“อิงค์ พ่อเป็นพ่อแค้นะ แล้วเรื่องแต่งงานมันสำคัญมาก ทำไม อิงค์ไม่บอกพ่อสักคำ” วาทินขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างหงุดหงิด เพราะ โม่โทที่ไม่ได้เงินค่าสินสอด สงสัยยายคุณนายผ่องพรรณเก็บไว้เอง

จนหมด แต่เรื่องนั้นไม่สำคัญ เพราะอย่างไรเงินสินสอดก็คงไม่ตกถึงมือเขาอยู่แล้ว วิธีการที่จะได้เงินจากลูกสาวมีแต่ยกให้เสียหัตเทพเท่านั้น ทว่าลูกสาวเขาเป็นคนมีสามีไปแล้ว จะใส่พานทองประเคนให้เสียหัตเทพก็ไม่ได้ เรื่องความบริสุทธิ์ผุดผ่องยังพอย้อมแมวกันได้ แต่ถ้าเสียมารู้ทีหลังว่าเอาผู้หญิงแต่งงานมีสามีแล้วไปหลอกขาย เสียได้เล่นงานถึงตายแน่

ระหว่างที่วาทินครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไปดีเพราะระยะเวลาที่กระชั้นเข้ามาทุกที ม่านพิรุณเองก็คอยมองโทรศัพท์อยู่ตลอดเวลาเมื่อไรหมอตฤณจะมา กระทั่งเห็นข้อความไลน์ของเขาส่งมา ใบหน้าจึงฉายแววโล่งอก

หมอตฤณ : อิงค์ฉันมีเคสผ่าตัดด่วน ฉันส่งแผนรักไปหาแล้ว รออีกครู่หนึ่งนะ

ม่านพิรุณขมวดคิ้วในฉบับปล้น หัวใจขึ้นมา ทว่ามีบางอย่างก็กดส่งสติ๊กเกอร์โอเคกลับไปแล้วพยายามแก้ไขสถานการณ์ตรงหน้าด้วยตัวเอง

“พ่อคะ ตกลงว่าพ่อให้อิงค์ไปกินข้าวกับเสียหัตเทพเพราะอะไรกันแน่ อิงค์ขอความจริง”

วาทินอ้าอึ้งไป ไม่คิดว่าลูกสาวจะถามตรงๆ ขณะที่กนกพรเดินเอากาแฟมาวางแล้วพูดขึ้น “ความจริงก็มีแค่ว่าพ่อเธอเขาอยากให้เธอได้งานในวงการบันเทิง เพื่อจะได้มีเงินไปรักษาแม่เธอไงล่ะ ไม่เห็นจะมีอะไรยาก ทำไมแค่นี้คิดไม่ได้เธอ”

นี่เป็นคำพูดแรกของกนกพรที่เอ่ยออกมาแล้วเข้าหูวาทินมากที่สุดตั้งแต่เอามาทำเมีย เหตุผลนี้ทำให้วาทินหันหน้าไปมองลูกสาวแล้วตีหน้าเศร้าเล่าความเท็จต่อจากที่กนกพรพูดไว้

“ใช่ แต่พ่อไม่เคยบอกอิงค์ว่าพ่อคิดยังไง ในเมื่อพรเขาพูดมาแล้ว พ่อก็พูดต่อเลยแล้วกัน พ่อหวังดีต่ออิงค์ แต่ถ้าอิงค์ไม่เชื่อ

ก็ตามใจ” วาทินแสรังเบือนหน้าหนี ตีหน้าเศร้า ขณะที่ม่านพิรุณ
หริ่ตามอง แล้วเอ่ยขึ้นเสียงเบา

“ถ้าอย่างนั้นอึ้งค์ไม่ไปกินข้าวกับเสี่ย แต่ถ้าอึ้งค์หาเงินรักษา
แม่ด้วยตัวเองได้ พ่อก็จะเลิกบังคับอึ้งค์ให้ไปกินข้าวกับเสี่ยได้ใช่ไหม
อึ้งค์จะบอกพ่อว่าเรื่องค่ารักษาแม่ อึ้งค์จะหาทางเอง”

“แล้วเงินที่หาได้มันจะมากพอรักษาเธอ พ่อรู้ณะว่าต้องใช้
เงินเยอะ” วาทินพูดแล้วยกแก้วกาแพ่ขึ้นจิบชมอารมณ์หงุดหงิด
พลางมองหน้าลูกสาว เขาหว่านล้อมจนคอแห้งไปหมดแล้ว แต่
ลูกสาวก็ยังไม่มีการที่จะยอมเชื่อฟัง

ม่านพิรุณรู้สึกคอแห้งพอดี จึงยกแก้วกาแพ่ขึ้นจิบแล้ววาง
“พ่อไม่ต้องเป็นห่วง ยังไงอึ้งค์ก็จะหาเงินมารักษาแม่ให้ได้”

เมื่อไม่รู้จะเกลี้ยกล่อมลูกสาวอย่างไรแล้ว วาทินจึงได้แต่
แอบก่นด่าลูกสาวในใจ หากแต่ก่นกพรก็เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่าวาทิน
ทำไม่สำเร็จ

“งั้นก็อย่าไปเข้าซื้ออึ้งค์เลยพี่ติน กลับกันก่อน วันหลังค่อยมา
คุยใหม่ก็ได้”

วาทินทำท่าฮึดฮัดแล้วพูดเสียงแข็งใส่หน้าลูกสาว “งั้นก็ตามใจ
พ่อจะกลับแล้ว”

“พ่อจะกลับยังไงคะ”

“อึ้งค์ไม่ต้องสนใจพ่อหรอก ในเมื่อไม่เคยเห็นพ่อเป็นพ่อ”
วาทินพูดจบก็เดินจ้าวออกไปอย่างอารมณ์เสีย ขณะที่ก่นกพรเอ่ย
ลำทับกับคนที่นั่งอยู่

“พ่ออึ้งค์เขาเป็นความดัน เบาหวานอยู่ ถ้าไม่โหมมาก ๆ เกิด
เส้นเลือดในสมองแตกขึ้นมา กลายเป็นลูกอกตัญญู อย่าหาว่าฉัน
ไม่เตือนนะ”

ม่านพิรุณล้งเล ด้วยความเป็นห่วงจึงเดินตามไปดู เธอเดินไป

ที่ลานจอดรถ เห็นบิดาอยู่ไม่ไกลไม่ใกล้ อีกแค่ห้าหกก้าวก็ถึง ทว่า
ด้านหลังคล้ายมีคนเดินตามมาจนใกล้ ตามสัญชาตญาณจึงหันไป
มอง คนที่เข้ามาประกบหลังเธอคือกนกพรนั่นเอง

“ปล่อยฉันนะ”

นอกจากกนกพรจะไม่ปล่อย ยังจับตัวเธอไว้นั่น ม่านพิรุณ
คิดไม่ถึงเลยว่าเธอจะต้องมาเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ ยอมรับว่า
ไม่ทันระวังตัวจริงๆ ที่เดินออกมาคนเดียว เมื่อพยายามดิ้นรน
สุดชีวิตให้หลุดพ้นจากการถูกบังคับจับตัวไว้ เพราะเร็วแรงของเธอ
กับอีกฝ่ายนั้นไม่ต่างกันมากนัก กำลังจะดิ้นรนจนพ้น วาทินก็เดินมา
ช่วยยึดมือเธออีกแรง ม่านพิรุณกำลังจะส่งเสียงร้อง ทว่าถูกบิดา
เอามือปิดปากแล้วกึ่งดึงกึ่งรั้งไปที่รถ

ม่านพิรุณมองหน้าบิดาด้วยสายตาผิดหวัง วาทินไม่ยอมมอง
จึงเบือนหน้าหนี จนพาม่านพิรุณไปที่รถได้แล้ว ทั้งต้นทั้งผลักจน
ร่างบอบบางกลิ้งไปนอนอยู่หลังรถ กนกพรและวาทินจึงคลายมือลง
แล้วตามขึ้นไปดู ม่านพิรุณพยายามจะลงจากรถแต่ก็รู้สึกง่วงๆ มีเหงา
นาที่นั่นเธอจึงรู้ตัวว่าถูกวางยานอนหลับ

“พ่อ”

วาทินเบือนหน้าหนีทันที “อย่าคิดว่าพ่อเลยนะฮิงค์ ถ้าไม่เอา
ฮิงค์ไปส่งให้เสียเทพ พ่อต้องถูกกระแทบตายแน่ๆ แต่ฮิงค์ถ้าได้
เป็นเมียเสียแล้ว ชีวิตมีแต่จะสบาย”

ม่านพิรุณน้ำตาไหลพรากออกมาด้วยความเสียใจทันที เธอ
มันโง่งงที่มากคนเดียว และยังหลงคิดว่าพ่อยังมีเยื่อใย คงไม่คิด
ทำร้ายเธอซึ่งเป็นลูกแท้ๆ ความคิดที่อัดแน่นไปด้วยความผิดหวัง
แสดงออกมาทางดวงตา ก่อนจะค่อยๆ หมดสติค่อยๆ ไปบนเบาะ
ในทันที

“ต้องให้ออกแรงจนเหนื่อย ลูกพี่มันหัวแข็งจริงๆ ถ้าไม่วาง

ยานอนหลับในกาแฟ วันนี้ก็ไม่ได้พาไปหรอก” กนกพรพูดหลังจากเห็นบ่อเงินบ่อทองที่จะกอบโกยสินทรัพย์ไปต่อหน้า

“เออ รู้แล้วว่าคิดเรื่องเลวๆ แบบนี้เก่ง ตอนนี้อ่าเพิ่งม่่าพูดเลย รีบไปกันก่อนเถอะ ป่านนี้เสียเทพรอนานแล้ว” วาทินบอกแล้วเดินไปประจำที่คนขับ ขณะที่กนกพรมองสาวน้อยที่นั่งนอนหมดสติด้านหลังด้วยสายตาสะใจ แเบะปากนิดๆ แล้วเปิดประตูเดินไปนั่งข้างวาทิน ขณะที่รถกำลังเคลื่อนตัว ม่านพิรุณจึงเปิดเปลือกตาขึ้น ค่อยๆ ขยับตัวเมื่อเห็นว่ากนกพรนั่งอยู่ด้านหลังไม่ได้เหลียวหลังมา สาวน้อยจึงเปิดประตูลงก่อนที่รถจะขับเร็วขึ้นเมื่อเท้าแตะพื้นได้แล้วก็วิ่งสุดชีวิต

เมื่อครู่นี้เธอแก๊งหมดสติไป แม้จะจับไปบ้างแต่ก็ไม่มากตอนนี้จึงแค่มีนงเง็กน้อย ความกลัวทำให้มีแรงฮึดจนวิ่งไปถึงร้านกาแฟได้อีกครั้ง ขณะจะถูกจับตัวได้เพราะกนกพรนั้นลงจากรถวิ่งตามมาถึงอย่างรวดเร็ว ร่างบอบบางของม่านพิรุณก็ถูกใครบางคนดึงเข้าไปไว้ด้านหลังทันที

ดวงตาคู่หวานเบิกมอแล้วผ่นลมหายใจโล่งอก เพราะแสนรักเดินพ้นจากมุมตึกมาปรากฏตัวพอดี

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นอีจ๊ะ หนีไครมา แล้วทำไมสภาพเป็นแบบนี้” แสนรักก้มหน้าลงไปถาม เมื่อเห็นว่ามิไครวิ่งตามมาด้วยกึ่งยหน้าขึ้นมอง พร้อมกับขมวดคิ้วมุ่น

“นี่มันอะไรกันคะ” แสนรักดันตัวคนไปไว้ด้านหลัง จ้องเขม็งไปที่สองคนตรงหน้า

“อย่าแสร้งได้ใหม่”

“ขอโทษที่ต้องบอกว่าไม่ได้ค่ะ” แสนรักหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพลางกดอัติวัติโอ

พี่ชายของเธอโทร.มาบอกว่าให้ช่วยดูแลม่านพิรุณแทน

น้ำเสียงพี่ชายติดกังวลใจแบบที่ไม่ค่อยได้ยินบ่อยนัก เธอจึงรีบ
ขับรถมา เธอรู้เหตุผลเรื่องที่พี่ชายจดทะเบียนสมรสกับมานพิรุณ
แล้ว เหตุผลฟังไม่ขึ้นเท่าไรในความคิดของนักธุรกิจสาวอย่างเธอ
แต่คิดในอีกมุมหนึ่ง สำหรับคนเป็นหมอนี่ที่ช่วยชีวิตคนมาตลอด
คงมองว่าถ้ามีโอกาสได้ช่วย และสามารถช่วยได้ ก็จะต้องทำอย่าง
ไม่ลังเล อีกอย่างชีวิตของมานพิรุณก็น่าสงสารจริงๆ

“คุณวาทินจะทำอะไรอีกคะ ทำไมสภาพอึ้งค์เหมือนถูกวางยา”

วาทินชะงักเท่าที่จะเข้าไปกระซอกลูกสาวคืนมา มองหญิงสาว
ตรงหน้าด้วยสายตาขุ่นขวาง หมุกำลังจะถามแต่มีคนดันเอาคาน
เข้ามาสอด เขารู้จักอีกฝ่ายว่าเป็นน้องสาวของตฤณ ทว่าปกติ
ก็ไม่ค่อยได้คุยกันอยู่แล้ว ตอนนี้น้ำล้นหน้าขวานจึงไม่ต้องเกรงใจ

“ถอยไปดีกว่า ลูกสาวผมไม่สบาย ผมจะพาไปหาหมอ”

“ไม่จริงค่ะคุณแสน” มานพิรุณบอกเสียงแผ่วเบา มือที่จับ
ข้อมือของแสนรักไว้แน่นราวกับเป็นที่พึ่งเดียว แสนรักมอง
ปราดเดียวก็เข้าใจเรื่องราว มานพิรุณต้องถูกวางยาอย่างแน่นอน

“แสนถอยไปไม่ได้หรอกค่ะ เพราะตอนนี้อึ้งค์เป็นที่สะใภ้
ของแสนแล้ว คุณวาทินต่างหากที่ต้องถอยไป แสนจะพาอึ้งค์ไป
ตรวจร่างกายแล้วพาไปแจ้งความ แสนคิดว่าอึ้งค์น่าจะถูกวางยา”

“ถูกวางยาที่ไหนกันคุณ อึ้งค์มันไม่สบาย คุณถอยไป แล้ว
ปล่อยลูกผมมา เรื่องนี้เป็นเรื่องของพ่อลูก”

“แสนจะพาอึ้งค์ไปหาหมอเองค่ะ” แสนรักอัดคลิปวีดีโอ
ไปเรื่อยๆ ขณะที่คนกวรถหยุดหลังจรดไม่อยากเข้าไปอยู่ในแฟรม
เพราะเธอก็มีคดีเก่าอยู่หลายคดีไม่อยากถูกขุดคุ้ย “อึ้งค์ไหวไหม
ไปที่รถฉัน”

“ค่ะ” มานพิรุณบอกเสียงเบาแทบเป็นกระซิบ

วาทินซึ่งตาจนแทบถลนออกมา เขาร้อนใจจนแทบเป็นบ้า

ขณะที่กนกพรร้อนตัวเพราะว่าถ้าหากปล่อยให้เรื่องยืดเยื้อไปอีก
ดีไม่ดีเธอต้องโดนทางเลขไปด้วย หญิงสาวตรงหน้าดูท่าทางเอาเรื่อง
ไม่เบา

“พี่ทิน ฉันว่าเราไปก่อนดีกว่า”

“ไม่ได้ ไม่งั้นเสียเทพได้เอาญาติตาย”

“นั่นพี่ก็อยู่ให้ตำรวจมาลากตัวพี่ไปเถอะ นั่งนี่มันดูไม่ยอม
ปล่อยไปง่ายๆ ด้วย ฉันไปก่อนดีกว่า” กนกพรรีบหมุนกายหนี
เอาตัวรอด เพราะหนีก่อนนั้นไม่ได้เกี่ยวกับเธอเลยสักนิด ที่ช่วย
ก็เพราะหวังเงินส่วนต่างที่เหลือเล็กๆ น้อยๆ จากการขายมานพิจูณ
ให้หัดเทพ แต่ดูจากสถานการณ์แล้ว เธอกลัวว่าจะได้ไปกินข้าวแดง
ในคุกเสียมากกว่า

“อีพรมิ่งทิ้งกูหรือ” วาทินคำราม โกรธจัดเมื่อเห็นว่ากนกพร
เดินหนีไปไกลแล้ว

วาทินหันกลับมามองทางลูกสาวด้วยท่าทางฮึดฮัด เมื่อเห็น
เรื่องราวไม่เป็นอย่างที่คิดและท่าทางปกป้องราวกับแม่ไก่
หวงไข่ของแสนรักทำให้วาทินกำหมัดแน่น เห็นวิถีโอที่อีกฝ่าย
อวดคลิบไว้ตลอดจำต้องยอมปล่อยลูกสาวไป

“ฝากไว้ก่อนเถอะ” เขาเดินกลับไปขึ้นรถอีกครั้งอย่างหัวเสีย
พลางคิดหาหนทางหลบหนีก่อนที่เสียหัตเทพจะส่งลูกน้องตามหา

3

หน้าที่แรกของสามี

“อึ้งค์ ตกงเกิดเรื่องอะไรขึ้น แล้วนี้ไหวไหม ฉันจะพาไปหาหมอก่อน” แสนรักมองจนแน่ใจว่าวาทินขึ้นรถไปแล้วจึงเก็บโทรศัพท์แล้วหันมาถาม ยิ่งตกใจมากขึ้นเมื่อเห็นร่างบอบบางของมานพิรุณเหมือนจะทรงตัวไม่อยู่ ดวงตาที่เคยสุกสกาวตอนนี้อ่อนแสงจนดูเหมือนจะปิดลงได้ทุกเวลา

“อึ้งค์ถูกวางยานอนหลับค่ะ”

“ทำกันขนาดนี้เลยหรอเนี่ย คุณวาทินคิดจะทำอะไรกับอึ้งค์กันแน่”

มานพิรุณส่ายหน้าอย่างอ่อนแรง ทั้งมีนหัวและเสียใจ แสนรักเลยไม่ถามอะไรต่อ เพราะตอนนี้สิ่งที่สำคัญคือต้องพามานพิรุณไปส่งโรงพยาบาลก่อน ไม่รู้ว่านอกจากถูกวางยานอนหลับแล้วยังมีตัวยาอื่นผสมไปด้วยหรือเปล่า

แสนรักประคองร่างบอบบางไปที่รถอย่างทุลักทุเล พอไปถึงก็แทบหมดแรง เมื่อขึ้นรถได้ก็รีบขับตรงไปที่โรงพยาบาลอีลิท

เธอมองไปยังสาวน้อยที่นั่งข้างๆ ตอนนี้งานพิธีผูกเอียงหัวฟิงพังก์
หลับไม่รู้เรื่องไปแล้ว สงสัยจะเป็นเพราะฤทธิ์ยา แสนรักมองอย่าง
เป็นห่วง ขอให้มันเป็นแค่นอนหลับเถอะ ยิ่งมองก็ยิ่งเป็นห่วง
จึงรีบวิ่งรถไปให้ถึงที่หมายโดยเร็วยิ่งขึ้น

๖๖ แสนรักรู้อยู่แล้วว่าพี่ชายติดเคสผ่าตัดด่วนจึงไม่ได้โทร.ไป
รบกวน เมื่อมาถึงโรงพยาบาลจึงรีบพาตัวคนหมดสติไปที่แผนก
ฉุกเฉินทันที เมื่อถึงมือนายแพทย์แล้ว แสนรักก็นั่งเฝ้าอยู่ที่หน้าห้อง
เพื่อรอฟังผลตรวจ

คุณหมอใช้เวลาอยู่ในห้องตรวจราวสิบห้านาทีก็เดินออกมา
“คุณแสนรักครับ คนไข้ไม่เป็นอะไรมาก ผมตรวจอย่างละเอียดแล้ว
น่าจะหมดสติเพราะยานอนหลับที่กินเข้าไป”

“ไม่เป็นอะไรแสนรักเบาใจแล้วค่ะ แล้วตอนนี้แสนเข้าไปเยี่ยม
ได้ไหมคะ”

“คนไข้ยังอ่อนเพลียอยู่ หมอเลยจะให้แอดมิทหนึ่งคืน ยังไง
คุณแสนค่อยขึ้นไปเยี่ยมที่ห้องพักผู้ป่วยตอนนั้นก็ได้อีก”

แสนรักยกมือขึ้นไหว้คุณหมอทันที “ขอบคุณคุณหมอมาก
นะคะ”

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงอีก แสนรัก
จึงส่งไลน์ไปบอกพี่ชายว่ามานพิธีผูกเอียงยานอนหลับ พักรักษาตัว
อยู่ที่โรงพยาบาลอีลิต เดี่ยวหมายเลขห้องอะไรนั่นเธอจะไลน์ไปบอก
อีกที ตอนที่ยังหน้าขึ้น รถเข็นคนป่วยก็เข็นผ่านหน้าแสนรักไปพอดี

ร่างบอบบางของมานพิธีผูกหลับไหลไม่ได้สติอยู่บนนั้น
แสนรักเดินตามไปกระทั่งถึงห้องพักคนป่วย มองดูพยาบาลจัดแจง
เปลี่ยนเสื้อผ้าให้จนเรียบร้อยแล้ว จึงเดินไปดูคนที่ได้ชื่อว่าเป็น
พี่สะใภ้ของตัวเอง

มานพิรุณสวยน่ารัก นิสัยดี อายุน้อยกว่าเธอหลายปี เธอ ทั้งรักและเอ็นดูอีกฝ่ายเหมือนน้องสาว แต่โชคชะตาก็เล่นตลกให้ มานพิรุณต้องกลายเป็นพี่สะใภ้ของเธอ แวบหนึ่งแสนรักสงสัยว่า พี่ชายทำแบบนี้ทำไม การจดทะเบียนสมรสนั้นเป็นเรื่องใหญ่ ไม่น่า จะลงทุนเอาชื่อเสียงของตัวเองมาพัวพัน จะว่าอยากช่วยคนจน ไม่คิดหน้าคิดหลัง เธอก็ไม่สามารถทำความเข้าใจตามได้จริงๆ แต่ มีอีกเหตุผลหนึ่งที่แสนรักไม่เคยนึกถึงเลย นั่นคือพี่ชายแอบชอบ มานพิรุณอยู่หรือเปล่า เธอคิดว่าเหตุผลนี้เป็นไปไม่ได้เลย เพราะ พี่ชายของเธอไม่เคยพูดถึงมานพิรุณในทางชั่วสาว มีแต่ชื่นชมว่าเป็น เด็กดี เรียนหนังสือเก่ง มีสัมมาคารวะเท่านั้น ในเมื่อไม่มีเหตุผลอื่น มาสนับสนุนว่าทำไมพี่ชายต้องจดทะเบียนกับมานพิรุณ แสนรัก จึงให้ข้อสรุปกับตัวเองได้ว่าพี่ชายต้องการช่วยเหลือเด็กสาวจริงๆ แต่ถ้าจะเปลี่ยนเป็นชอบก็ดี เธอจะเชียร์เต็มทีเลย

แสนรักกลับไปนั่งที่โซฟาแล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาโทรสั่งงาน เลขาฯ เพราะว่ามันนี่เธอคงไม่เข้าไปที่คลินิกแล้ว ตอนที่แสนรัก ค่อยจบพอดี ประตูห้องก็ถูกเคาะเบาๆ สองที ร่างสูงสง่าภายใต้ เสื้อกาวน์ขาวสะอาดของตฤณก็เดินเข้ามาถึงพอดี ท่าทางเขา ไม่รีบร้อน แต่ฝีเท้าเดินเร็วจนกระทั่งมาหยุดที่ขอบเตียง

เขามีสีหน้าขมขื่นขึ้นทันทีที่เห็นมานพิรุณนอนหน้าซีดบนเตียง คนไข้

“พี่ตฤณผ่าตัดเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือคะ”

ตฤณหันไปมองพยักหน้าเบาๆ แล้วถามต่อ “เกิดเรื่องอะไรขึ้น ทำไมอึ้งค์ถึงถูกวางยานอนหลับ”

“แสนยังไม่ทันได้ถามอะไรอึ้งค์เลยคะ รู้แต่ว่าตอนที่ไปถึง ร้านกาแฟ แสนเห็นว่าอึ้งค์วิ่งหนีคุณวาทินมาพอดี ท่าทางไม่ดีแสน เลยเข้าไปช่วย แต่ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนหน้านั้นแสนเองก็ไม่ทราบคะ”

“ไว้รออึ้งค์ตื่นขึ้นมาแล้วค่อยถามก็ได้”

“ແ່ນไม่เข้าใจคุณวาทินเลย ทำไมทำกับลูกสาวตัวเองแบบนี้ได้ จนตรอกขนาดต้องทำแบบนี้กับลูก คุณวาทินเขาไม่คิดบ้างหรือคะ ว่าอึ้งค์จะรู้สึกยังไง ถ้าให้คะ แส่นว่าต้องพาตัวไปให้เจ้าหน้าที่ติดพันนั้นบอลแน่นอน แส่นเคยได้ยินพี่น้ำฝนพูดให้ฟัง”

“เรื่องนี้ແ່นก็อย่าไปพูดที่ไหน เดี่ยวพี่จะจัดการเอง”

“คะ แส่นไม่พูดที่ไหนหรอก จะพูดก็แค่กับพี่ตฤณคนเดียว” แส่นรักรู้ดีว่าเรื่องวันนี้ไม่ใช่เรื่องดีที่เธอจะนำไปพูดกับใคร เพราะคนที่เสียใจและอับอายคือมานพิรุณ

ดวงตาคู้งามเหลือบมองพี่ชาย ประหลาดใจที่พี่ชายดูเป็นห่วง เป็นใยสาวน้อยตรงหน้ามากเหลือเกิน กระทั่งห่วงชื่อเสียงของอีกฝ่ายจะเสียหายและคงไม่ยอมให้กระทบกระเทือนจิตใจไปมากกว่านี้

“ตอนนี้เราต้องช่วยดูแลอึ้งค์ให้ดี พี่ไม่ยอมให้คุณวาทินเข้าไปใกล้อึ้งค์อีก แส่นโทร.บอกคุณป้าผ่องหรือยังว่าอึ้งค์นอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล”

“ແ່นว่าจะรอปรึกษาพี่ตฤณคะ ว่าจะบอกดีหรือเปล่า”

“พี่จะโทร.บอกคุณป้าผ่องเองแล้วกัน ยังไงก็ต้องบอกความจริงให้คุณป้าผ่องทราบ วันนี้ขอบใจແ່นมากนะที่ช่วยอึ้งค์ไว้ พี่รับปากอึ้งค์ไว้แล้วแต่กลับไปช่วยเขาไม่ทัน พี่นี่แยจจริงฯ”

“พี่ตฤณอย่าโทษตัวเองสิคะ พี่ตฤณติดผ่าตัด ชีวิตคนป่วยก็สำคัญ พี่ตฤณเป็นหมอก็ต้องจัดลำดับความสำคัญของการช่วยเหลืออยู่แล้ว อีกอย่างพี่ตฤณไม่ได้ทิ้งอึ้งค์ไปเลย แต่ยังให้ແ່นไปแทน อ้อ พี่ตฤณคะ นี่คลิปวิดีโอที่ແ່นอัดไว้ได้ ตอนที่คุณวาทินจะมาพาตัวอึ้งค์ไป พี่ตฤณจะดูไหมคะ”

ตฤณพยักหน้า แส่นรักจึงเปิดให้ดู ดวงตาคมกริบจ้องภาพ

คลิปในโทรศัพท์ของน้องสาวด้วยแววตาแฉะหนึ่ง เขาขบกรามแน่น เมื่อเห็นว่ามานพิรุณมีสภาพเป็นอย่างไร วาทินทำกับมานพิรุณเหมือนไม่ใช่ลูก เขาอยากถามว่ายังมีความเป็นคนหลงเหลืออยู่บ้างไหม

ตฤณอดคิดไม่ได้ว่ามานพิรุณจะเข้าใจเขาหรือไม่ ทั้งที่เขายืนยันแล้วว่าวันนี้จะไปช่วยเธอด้วยตัวเองแท้ๆ ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่ลงทุนจดทะเบียนสมรสกับเขา ตอนนีตฤณเองก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องรู้สึกแยะขนาดนี้ เขาให้เหตุผลกับตัวเองว่าเป็นเพราะเขาไม่เคยผิดคำพูด แต่เศษผ้าตัดวันนี้ก็สำคัญถึงชีวิตคนป่วย

แสนรักเห็นสายตาของพี่ชายคนเดียวที่มองคนป่วย แหวตาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดจึงเอ่ยขึ้น

“พี่ตฤณ อีจ้ดปล่อยให้พี่ไปแล้ว อย่าคิดมากสิคะ”

“อีจ้ด” ตฤณขานรับเบาๆ แสนรักจึงลอบมองต่อ แหวตาของพี่ชายยังเจือความเป็นห่วง แต่เป็นห่วงแบบไหนแสนรักก็ยังไม่เข้าใจชัดเจน

“พี่ตฤณ แสนถามหน่อยสิ ตกกลางพี่ตฤณชอบอีจ้ดจริงๆ ใช่มั้ถึงได้ช่วยเหลืออีจ้ดกับครอบครัว”

ตฤณละสายตาจากคนป่วยหันไปมองน้องสาวที่ทำหน้าอยากรู้จนออกนอกหน้า เขาเพิ่งสรุปกับตัวเองได้ว่าเป็นห่วงเด็กดีคนหนึ่ง อีกทั้งเอ็นดูสาวน้อยที่ตกที่นั่งลำบาก ยังไม่รวมถึงคุณป้าผ่องที่ลงทุนวิ่งวอนขอร้องเขาด้วยตัวเอง เขาก็ไม่อยากจะดำใจทำไมยอมช่วย เขาเองคิดว่าเรื่องนี้เขาไม่เสียหาย ในทางตรงกันข้าม มานพิรุณต่างหากที่จะเสื่อมเสีย ถ้าอนาคตข้างหน้าหย่าขาดจากเขาไป เธอก็ต้องได้ชื่อว่าเป็นหญิงสาวที่เคยสมรสแล้ว

“พี่สงสารแม่กับยายของอีจ้ด ที่จดทะเบียนเป็นเพราะต้องการ

ช่วยให้ครอบครัวนี้มีเสถียรภาพ พี่จะรอให้ฮิงค์เรียนจบแล้วค่อยหย่า
ถึงตอนนั้นฮิงค์คงดูแลตัวเองกับแม่และยายได้แล้ว”

“ตกลงว่าพี่ตฤณไม่ได้ชอบฮิงค์จริงๆ หรือคะ เสียตายจึง
นึกว่าจะเป็นพวกชอบโลลิตคอน นิยมสาวน้อยวัยขบเผาะเสียอีก”
แสนรักถามยิ้มๆ พลังทำหน้าที่ล้อเลียนขณะที่ตฤณส่ายหน้า

“พี่ไม่ชอบเด็ก” ตฤณยังย้ำคำเดิม ทว่าสีหน้าไม่หนักแน่น
เท่าตอนแรก

“จริงหรือ” แสนรักล้อเลียนเสียงสูงพลงมองสำรวจ ตฤณ
รีบเก็บดวงตาไหววูบกลับคืนมาเมื่อรู้สึกว่าจะจ้องมองใบหน้าสวยหวาน
ของม่านพิรุณจนแสนรักจับสังเกตได้

“จริงสิ พี่แค่อยากช่วยพี่น้ำฝนในฐานะเพื่อนสนิท” เขายืนยัน
แล้วหันไปมองคนที่นอนบนเตียง

ใบหน้าที่หลับนิ่งตอนนี้ให้ความรู้สึกเหมือนเด็กมัธยม จะว่าไป
ก็เหมือนที่แสนรักบอก หรือเขาจะเป็นพวกโลลิตคอนเข้าให้แล้ว

“เดี๋ยวพี่จะหาพยาบาลพิเศษมาดูแลฮิงค์ แสนจะกลับเลยก็ได้
พี่จะโทร.ไปหาคุณป้าฟองด้วย ป้านี้คงเป็นห่วงฮิงค์แยแล้ว”

“พี่ตฤณคะ แสนยังห่วงอีกเรื่องหนึ่ง ยังไงเราต้องรู้เหตุผล
ที่คุณวาทินทำลงไปในวันนี้ เขาจะพาฮิงค์ไปหาใครกันแน่ มันน่ากลัว
มากนะคะ แสนกลัวว่าจะเกิดซ้ำอีก”

“พี่ไม่ยอมให้เกิดซ้ำอีกถ้าพี่ยังอยู่”

แสนรักมองด้วยความตกตะลึงทันที ทว่าใบหน้าหล่อเหลา
ของตฤณก็ไม่ได้แสดงอาการอะไรออกมาอีก นอกจากบอกว่า
ให้เธอกลับไปได้แล้ว

ทว่าตอนนั้นเองเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ทั้งแสนรักและตฤณ
ต่างมองหาด้านตอของเสียง เมื่อต่างฝ่ายต่างดูโทรศัพท์ของตัวเอง
แต่กลับไม่มีใครโทร.มา แสนรักจึงมองดูกระเป๋ายาเล็กอีกใบที่เธอ

สะพายไว้

“โทรศัพท์ของอิงค์ค่ะพี่ตฤณ แสนถือติดมาด้วยตอนอิงค์ขึ้นรถมา” แสนรักบอกแล้วยื่นโทรศัพท์ไปตรงหน้าพี่ชาย ให้อีกฝ่ายตัดสินใจ “พี่ตฤณจะรับไหมคะ”

ตฤณลังเลก่อนจะยื่นมือไปกดรับ เขาทำผิดที่วันนี้ไม่ได้ไปช่วยเธอ จากนั้นตฤณจึงบอกตัวเองว่าจะไม่พลาดอย่างเมื่อเช้าอีก เขากรอกเสียงลงไปแล้วรอฟังฝ่ายที่โทรมา ตฤณคิดว่าอย่างน้อยตอนนี้เขาคือผู้ปกครองของม่านพิรุณ การที่เขารับโทรศัพท์แทนก็คงไม่ผิด

ฝ่ายคนในห้อง ขณะที่ตฤณและแสนรักเดินออกไปจากห้องคนป่วย รอจนได้ยินเสียงประตูเปิดและปิดลง ม่านพิรุณจึงขยับเปลือกตาขึ้นมองไปที่ทางออก เธอได้ยินที่ตฤณพูดทุกคำ สาวน้อยรู้สึกหัวใจไหววูบอยู่บ้าง เขาจดทะเบีย่นกับเธอเพราะสงสารแม่และยาย ไม่ได้ชอบเธอแบบผู้ชาย เขาจะหย่าให้หลังจากที่เธอเรียนจบแล้ว คำพูดเหล่านี้ชัดเจนอยู่ในหัว เธอไม่ได้โกรธเขา เพราะที่เขาเอ่ยมานั้นถูกต้องทุกอย่าง เพียงแค่สัญญากับตัวเองว่าจะต้องรีบตอบแทนบุญคุณของเขาด้วยการเป็นภรรยาในนามที่ดี รีบเรียนหนังสือให้จบ เพื่อที่เขาจะได้มีครอบครัวกับคนที่ชอบจริงๆ ไม่ต้องพะวงกับตัวภาวะแบบเธออีก

วาทินมีสภาพไม่ต่างจากหมาจนตรอก เขาไม่กล้ากลับไปนอนที่คอนโดฯ เพราะกลัวลูกน้องเสียหัดเทพจะตามตัวเจอ เมื่อวานตอนเย็นเสียหัดเทพโทรมาหาหลายสายแต่เขาไม่กล้ารับ จนตอนนี้ต้องปิดโทรศัพท์หนี วาทินกำลังหนีไปต่างจังหวัดแต่ไม่มีเงินติดตัว

ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในนาที่นั้น ดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์ วาทินขับรถคันเก่าไปที่โรงพยาบาลที่สายพิรุณรักษาตัวอยู่ อย่างน้อย

เขาต้องได้เงินเป็นค่าเดินทาง ยายหลานคู่นั้นต้องมีใครสักคน มาเฝ้าคนป่วย เขาจะไถเอาเงิน เพราะเหตุการณ์เมื่อวานเป็น ความผิดของสองคนนั้น คนแรกคือพ่อของพรณที่สนับสนุนให้ ม่านพิรุณจดทะเบียนสมรสจนเขาไม่สามารถทำเงินจากการขายลูกได้ ส่วนม่านพิรุณเองก็รู้เห็นเป็นใจไปด้วย

วาทินขับรถมาถึงโรงพยาบาล มุ่งหน้าไปที่ตึกศัลยกรรม ประสาท ทว่าผิดคาดเพราะไม่เห็นมีใครเฝ้าคนป่วยเลยสักคน เขาขบฟันแน่น ครุ่นคิดอย่างหนักหน่วง ในที่สุดก็ตัดสินใจหาที่นั่งรอ เพราะเชื่อว่าอย่างไรสองคนนั้น ใครคนใดคนหนึ่งต้องมาเฝ้า

วาทินไม่แปลกใจที่ไม่เห็นม่านพิรุณ ไม่แน่ว่าป่านนี้สอง ยายหลานคงปรับทุกข์กันอยู่ เลยมาช้า วาทินนั่งรออย่างอดทน มองซ้ายมองขวาเหมือนคนมีชนักติดหลังตลอดเวลา ขณะก้มมอง เวลา แล้วเงยหน้าขึ้นมามีก็ก็เห็นร่างสูงของใครบางคนเดินตรงมา ด้วยความกลัวเป็นทุนเดิมจึงลุกพรวดพราดขึ้น เมื่อเห็นว่าเป็นใคร จึงค่อยผ่อนลมหายใจโล่งอก

“คุณวาทินสวัสดิ์ครับ” ตฤณทักพร้อมจำใจยกมือไหว้ อย่างไร เสียอีกฝ่ายก็อายุมากกว่าและยังเป็นพ่อของม่านพิรุณด้วย

วาทินรับไหว้อย่างลังเล แม้จะรู้ว่าตฤณคือสามีของม่านพิรุณ แต่เห็นอีกฝ่ายในตอนนี้ก็ไม่ว่างใจเท่าไร เขากลัวว่าม่านพิรุณ จะไปฟ้องแล้วแอบพาดำรวจมาจับเขา

“ผมมีเรื่องอยากคุยด้วย คุณวาทินไม่มีธุระที่ไหนใช่ไหมครับ” ตฤณถาม เขาคาดเดาไว้แล้วว่าวาทินต้องมาที่นี่ และไม่ผิดคาดเลย เมื่อเข้านี้เขาให้คนขับรถที่บ้านไปรับคุณป้าพ่อของพรณไปเยี่ยม ม่านพิรุณที่โรงพยาบาลแล้ว ส่วนตัวเขาก็มาที่นี่แทน เพื่อสะสาง ปัญหาทุกอย่างให้จบ

“ผมมีธุระต้องรีบไปต่อ ว่าแต่หมอตฤณมีเรื่องอะไรจะคุย

กับผมก็รีบพูดมาเลย”

“คุณวาทีต้องการเงินเท่าไร”

วาทีนเบิกตากว้างด้วยความตกใจที่อีกฝ่ายถามออกมาแบบนี้ ราวกับรู้จักจุดประสงค์การมา วาทีนเปลี่ยนเป็นหรีตาเจ้าเล่ห์ลงมอง ตฤณคงรู้เรื่องเมื่อวานหมดแล้ว คิดได้ดังนั้นวาทีนก็เผยแววตา เป็นประกายออกมา บิดยิ้ม

“ตรงดี ผมชอบ แบบนี้ค่อยให้ผมยอมรับเป็นลูกเขยหน่อย” วาทีนพูดยิ้มๆ เห็นท่าทางนิ่งขรัม แววตาไม่ขาดด้วยของหอมห่นุ่ม ก็ยกไหล่ เขานึกไม่ถึงเหมือนกันว่าตฤณจะมาแต่งงานกับลูกสาวของเขา ไม่เคยเห็นสูงลิงอะไรกัน ไม่รู้ไปแอบชอบกันตอนไหน วาทีนไม่เอ่ยากรู้ที่ไปที่ไปเท่าไรเพราะไม่ได้ผูกพันกับมานพิรุณเลย ในเวลานี้เอ่ยกันได้แค่เงินในส่วนของความเป็นพ่อที่ควรจะได้จาก ลูกเขยรวยๆ ก็เท่านั้น

“ผมต้องการห้าล้าน”

“ตกลง”

วาทีนได้ยินก็เบิกตากว้าง เขาเรียกไปสูงๆ ไว้วกก่อนแต่ไม่คิดว่าจะได้ วาทีนดีใจมาก จากที่เมื่อครู่เฉยเมยกลายเป็นแทบจะ กราบกราน แต่ว่าเขาเริ่มเอะใจเพราะไม่น่าจะได้ง่ายๆ

“แต่ผมมีเงื่อนไข”

“เงื่อนไขอะไร”

“ผมไม่ได้ให้เงินห้าล้านกับคุณวาทีนง่ายๆ แต่ผมรู้มาแล้วว่า คุณวาทีนติดหนี้เสียหัตเทพอยู่ล้านห้า ผมจะให้คุณเอาเงินไปคืนเสีย แล้วที่เหลือสามล้านห้าผมให้คุณไปตั้งตัว แล้วอย่ามายุ่งกับอั้งค์อีก ผมจะให้คุณเซ็นสัญญาแล้วรับเงินก้อนนี้ไป ตอนที่คุณวาทีนเอาเงินไปคืนเสียหัตเทพ ผมจะเซ็นเช็คจ่ายให้แยกกับเช็คของคุณ”

วาทีนหรีตตามอง “หมอตฤณคงรู้เรื่องที่ผมเป็นหนี้เสียหัตเทพ

ก็เห็นว่ามิชยาหนุ่มในชุดสูทสุภาพนั่งรออยู่แล้วหนึ่งคน เมื่อฝ่ายนั้นเห็นว่าเจ้าของห้องมาแล้วก็ลุกขึ้นยืนยกมือไหว้

“สวัสดิ์ครับคุณตฤณ”

“เอกสารทุกอย่างพร้อมไหมครับคุณวรชัย”

“เรียบร้อยแล้วครับ ผมเตรียมเอกสารสัญญาเรื่องการรับเงินจำนวนห้าล้านมาให้คุณวาทีนเซ็นรับแล้วครับ”

“ขอบคุณมากครับ” ตฤณบอกแล้วหันไปทางวาทีน พร้อมพยักมือ “คุณวาทีนเชิญนั่งก่อน เราคงต้องทำความเข้าใจกันเล็กน้อย”

วาทีนนั่งลงตามที่ลูกเขยบอก ใช้สายตาดูเจ้าเล่ห์มองคนตรงหน้า ที่แท้แล้วมันไม่ใช่ใก่ก่อนอย่างที่เขาคิด มันก็เขี้ยวลากดินเหมือนกันนี่หว่า ถึงขั้นให้ทนายมารอ ดังนั้นก็หมายความว่าตฤณคิดทุกอย่างไว้ล่วงหน้าหมดแล้ว เหลือแต่รอให้เขามาเซ็นสัญญาเท่านั้น

“คุณวาทีนอ่านเอกสารให้เรียบร้อยแล้วก่อนเซ็นรับเงินนะครับ” ตฤณยื่นเอกสารให้วาทีน เมื่อคืนเขาเป็นคนร่างข้อความในนั้นให้ทนายทำมาให้เช้าวันนี้ ทุกอย่างในเอกสารนั้นสำหรับเขาคิดว่ารอบคอบ รัดกุมหมดแล้ว

ตฤณเฝ้ามองพฤติกรรมของคนตรงหน้าอย่างไม่ให้ตลาดสายตาวาทีนรับมาอ่านอย่างรวดเร็ว เนื้อหาในนั้นคือสัญญารับเงินจำนวนห้าล้านบาท เพื่อแลกกับข้อห้ามข้องเกี่ยวกับนางสาวมานพิรุณ วิริยะไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น ในเอกสารแยกมาเป็นสิบข้อ เมื่ออ่านจนหมดวาทีนก็สรุปได้ความว่าเป็นข้อห้ามข้องเกี่ยว ห้ามเข้าใกล้ ห้ามทวงสิทธิ์ใดๆ จากมานพิรุณอีกอย่างเด็ดขาด

วาทีนเริ่มคำนวณในหัว เงินสามล้านห้าจะน้อยหรือเปล่าเมื่อเทียบกับไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับมานพิรุณอีก เมื่อเหลือบตาเจ้าเล่ห์มองลูกเขย แววตาของตฤณเปิดเผยก็จริง แต่ก็นิ่งลึก สุขุม ไม่ใช่ยอมคนทั้งหมด ไม่อย่างนั้นคงไม่วางแผนเรื่องนี้มาอย่างแนบเนียน

จนเขาไม่มีทางเลือกอื่น

“หมอตฤณห้ามพ่อลูกเจอกันแบบนี้ ผมว่าไม่ยุติธรรมต่อคนเป็นพ่อแบบผมเลยนะครับ”

ตฤณบิดยิ้ม ดวงตาไม่คลาดไปจากใบหน้าเจ้าเล่ห์ เขาโน้มตัวไปใกล้แล้วเอ่ยเสียงเย็นชา “ผมเลือกหนทางประนีประนอมที่สุดสำหรับคุณวาทีนแล้วนะครับ มันดีสำหรับทุกฝ่าย ผมเองก็ไม่ได้มีเวลาเจรจากับคุณวาทีนนานนัก ทั้งที่เรื่องนี้คุณมีแต่ได้ประโยชน์เงินห้าล้านหลังจากใช้หนี้สินแล้วก็ยังมีเงินไว้ตั้งตัวอีกก้อน ถ้าไม่ไปเล่นการพนันจนหมดอีก มันก็มากพอให้อยู่ได้อย่างสบายๆ แล้วผมเองก็ไม่คิดจะช่วยเหลือซ้ำ เงินก้อนนี้เป็นก้อนแรกและจะเป็นก้อนสุดท้ายที่คุณจะได้รับจากผมและอ็อร์ก”

เขาพูดแทนภรรยาทางนิตินัย เพื่อให้วาทีนเชื่อว่าเป็นเรื่องการแต่งงานจริง ไม่ใช่แค่แสร้งทำบังหน้า วาทีนเองก็ไม่คิดจะต่อรองอีก เพราะเงินก้อนนี้ที่จริงเขาไม่คิดว่าจะได้ด้วยซ้ำไป หากแต่ก็ได้มาอย่างพลุกๆ

“ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรหมอลักค้ำ ผมกำลังหาช่องเซ็นชื่ออยู่” วาทีนเฉไฉ แล้วเซ็นชื่อตัวเองลงไปในห้องผู้รับเงิน จากนั้นก็ยื่นเอกสารคืนไปให้อย่างไม่ใส่ใจ

ตฤณยื่นเช็คสองใบให้ วาทีนรับมาอย่างรวดเร็วแล้วดูด้วยความพอใจ ใบแรกเป็นเช็คสั่งจ่ายเงินสดระบุชื่อผู้รับคือหัตเทพ และอีกใบหนึ่งระบุชื่อของวาทีน

“นายความของผมจะตามคุณวาทีนไปด้วย ผมอยากให้คุณวาทีนไปจ่ายหนี้คืนให้เสียหัตเทพภายในวันนี้ แล้วก็ทำตามที่ตั้งกลงกัน”

“ไม่มีปัญหา ว่าแต่ผมขอถามอะไรหน่อย หมอตฤณรู้ได้อย่างไรว่าผมเป็นหนี้เสียหัตเทพล้านห้า”

“ผมคิดว่าคุณวาทินทราบไปก็ไม่มีประโยชน์แล้ว รีบไปหา
เสี่ยหัดเทพเถอะครับ เรื่องที่ผมรู้ได้ยังไง คุณไม่ต้องรู้หรอก”

วาทินหมั่นไส้ลูกเขยของตัวเองขึ้นมาตึงตึง เขาเลยเลือก
ที่จะตอบโต้ด้วยคำพูดยียวน “พูดไม่เข้าหูแบบนี้ ผมให้ลูกหาตัวใหม่
ชะดีไหม”

“ยังไม่ทันไปไหน คุณวาทินก็เริ่มทำผิดสัญญาข้อแรกแล้ว
ในเอกสารก็บอกชัดเจนอยู่ว่ามันพิรุณคือภรรยาของผม ถ้าคุณวาทิน
คิดจะหาสามีใหม่ให้ภรรยาของผม คุณวาทินก็ไปเคลียร์กับ
เสี่ยหัดเทพเองเถอะ”

วาทินกำหมัดแน่น ฟากตฤณก็รักษาสีหน้าได้ดี ไม่ได้แสดง
อารมณ์ไม่พอใจใดๆ ออกมาอีก เขาหันไปทางวรชัย

“คุณวรชัย ผมฝากด้วยนะครับ ดูว่าคุณวาทินจ่ายหนี้คืน
ให้เสี่ยหัดเทพจริงหรือเปล่า แล้วช่วยโทร.บอกผมหน่อย”

“ได้ครับ”

วาทินหมั่นไส้ลูกเขย หากแต่ตอนนี้เขาอยากใช้เงินมากกว่า
เขาจูบเบาๆ ที่เซ็คสามล้านห้าแสนบาทแล้วเก็บเข้ากระเป๋า จากนั้น
ก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดโทร.หาเสี่ยหัดเทพ เขาได้ยินเสียงอีกฝ่าย
รับในทันที พร้อมกับคำสบถด่า แต่วาทินไม่กลัว เพราะเขามีเงิน
ไปใช้หนี้อีกฝ่ายแล้ว ขณะที่ตฤณมองวาทินแล้วนึกเสียวใจแทน
มันพิรุณที่มีพ่อแบบนี้ ส่วนที่เขารู้เรื่องหนี้ของอีกฝ่ายได้อย่างไร
นะเธอ มันคงเป็นเรื่องบังเอิญที่เสี่ยหัดเทพโทร.เข้าเบอร์ของ
มันพิรุณ

พอเขากดรับ เสี่ยหัดเทพได้ยินเสียงเขาก็นึกกว่าวาทิน จึงสบถ
ด่าเขายาวเหยียดพร้อมกับทวงหนี้มาพร้อมกัน เขาเลยรู้ในทันทีว่า
วาทินติดหนี้พนันบอล และต้องการพาตัวของมันพิรุณไปขายให้
เสี่ยหัดเทพแลกกับหนี้ก้อนโต

ตฤณโมโห อยากแจ้งความจับวาทีน แต่ก็คิดว่าถ้าหากทำแบบนั้นคงเป็นเรื่องราวใหญ่โต ม่านพิรุณต้องขึ้นโรงพักแล้วตอบคำถามอีกมากมาย ซึ่งเขาไม่อยากจะให้เธอต้องเครียดแกมอับอายเสียใจมากไปกว่านี้อีก จึงจัดการเรื่องนี้ให้จบเร็วที่สุด เงินห้าล้านเขาถือว่าเป็นค่าสินสอดให้พ่อของภรรยา

พากคนป่วยที่ตื่นล้มตาคืนมากก็พบว่ายายมาเฝ้าข้างเตียงสาวน้อยอาการดีขึ้นมากแล้ว ไม่มีอาการแทรกซ้อนอย่างอื่น และไม่ได้เจ็บปวดทางร่างกายจึงหายเป็นปกติได้รวดเร็ว

“อิงค์ตื่นแล้วหรือลูก ยายเป็นห่วงแทบแย่”

“อิงค์ไม่เป็นอะไรแล้วจ๊ะ แล้วยายมาได้ยังไง หมอตฤณบอกอะไรยายบ้างจ๊ะ”

“หมอตฤณให้คนขับรถไปรับยายมาเมื่อเช้าจริงๆ ยายจะมาเมื่อวานตั้งแต่ที่รู้เรื่อง แต่หมอตฤณบอกว่าอิงค์ยังหลับอยู่ ให้ยายมาวันนี้แทน ยายเองยังไม่ได้คุยอะไรกับหมอตฤณมาก อิงค์เล่ามาสิ โอ้ววาทีนมันทำอะไรอิงค์บ้าง”

ม่านพิรุณเลยเล่าเรื่องทุกอย่างให้ยายฟังจนจบ คุณผ่องพรรณก็เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ก่นด่าอดีตลูกเขยไม่หยุด กระทั่งหอบเหนื่อยจึงเลิกด่า

“ตินะที่หนูแสร้งรักเขาไปช่วยได้ทัน ยายเป็นห่วงอิงค์มากนะลูก ทำให้อิงค์ของยายต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย”

“อิงค์ไม่ระวังตัวเองละจ๊ะ ไม่คิดว่าพ่อจะวางแผนทำแบบนี้กับอิงค์ อิงค์คิดว่าพ่อรู้ว่าอิงค์แต่งงานแล้วจะเลิกยุ่ง ที่ไหนได้พ่อลงมือหนักกว่าเดิม อิงค์คิดไม่ถึงเหมือนกันจ๊ะยาย”

“ยายเองก็คิดไม่ถึง ต่อกันนี่อิงค์ไม่ต้องรับโทรศัพท์ ไม่ต้องเจอหน้าพ่อแบบมันอีกเข้าใจไหมลูก ถ้ามันชั่วแบบนี้ ยายไม่อยาก

ให้เรียกมันว่าพ่อด้วยซ้ำ ต่อไปมันต้องหาหนทางมาทำร้ายอิงค์
อีกแน่ ยายจะไปแจ้งความไว้”

มานพิรุณกัดปากแน่น เธอยอมรับว่าคิดไม่ถึงว่าพ่อแท้ๆ
จะทำกับเธอได้ลงคอ เธอจะจำบทเรียนครั้งนี้ไว้ คนใกล้ชิดบางที่
น่าจะกลัวว่ามีจลาจลที่ปะปนในสังคม ดีที่เธอมีภูมิต้านทานกับเรื่อง
ที่บิดาทำไม่ได้ต่อครอบครัวมาเยอะ จึงไม่เสียใจมาก และค่อนข้าง
แน่ใจว่าพ่อต้องติดหนี้เสียทัตเทพเป็นจำนวนเงินมากถึงพยายาม
พาเธอไปส่งให้เสีย

“รอให้อิงค์หายก่อน เราค่อยคุยเรื่องแจ้งความนะจะยาย
ว่าแต่ยายจะ ใครดูแม่”

“หมอตถุณเขาบอกว่าจะจ้างพยาบาลพิเศษให้ดูแลน้ำฝน
หมอตถุณรู้จักกับหมอคนใหม่ที่รักษาแม่เรา หมอตถุณคงจัดการให้
เรียบร้อยแล้วละ ไฉนนี่ๆ ยายค่อยไปเยี่ยมแม่เราอีกที”

“อิงค์ว่าจะกลับบ้านวันนี้”

“ถ้าหมอยังไม่อนุญาตให้กลับแล้วจะไปไหนได้ยังไง”

เสียงคนเข้ามาใหม่ทำให้คนในห้องทั้งสองคนหันไปมอง
พอเห็นว่าเป็นใครก็ยิ้มออก

“หมอตถุณนั่นเอง ป้านี้กว่าใคร”

“ผมมาทำให้ตกใจหรือเปล่าครับ” ตถุณถาม แต่ดวงตาหันไป
ทางคนป่วย วันนี้สีหน้าของมานพิรุณดูดีขึ้นมากแล้ว ดูมีสีเลือด
ทำให้เขาหมดห่วงไปเปลาะหนึ่ง

“ไม่ใช่หรอกค่ะ ป้าแค่กำลังคุยกับอิงค์เรื่องไอ้วาทิน ป้ากลัวว่า
มันจะย้อนกลับมาทำร้ายอิงค์อีก ป้าว่าจะไปแจ้งความ”

“นั่นคุณป้าฟ้องสบายใจได้แล้วครับ ต่อไปนี้คุณวาทินคง
ไม่มารบกวนคุณป้ากับอิงค์อีกแล้ว”

สองยายหลานต่างมองหน้ากันด้วยความสงสัย ตถุณเห็น

จึงรีบอธิบาย “ผมให้เงินคุณวาทีนไปใช้หนี้เสียหัตเทพแล้ว และให้เขาทำสัญญาห้ามมายุ่งเกี่ยวกับอั้งค์อีก”

“พี่หมอตถุณให้เงินพ่อ” ม่านพิรุณคราง พ่อเป็นหนี้เสียหัตเทพจริงๆ ด้วย ม่านพิรุณพึมพำกับตัวเอง “พี่หมอตถุณให้เงินพ่อไปเท่าไรคะ แล้วทราบเรื่องนี้ได้ยังไง”

“หมอตถุณให้เงินมันไปเท่าไร ไม่น่าให้มันไปเลย”

ตถุณมองหน้าสองยายหลาน แล้วเอ่ยขึ้นเสียงเรียบ ที่เขาดัดลินใจบอกเพราะไม่คิดว่าจะปิดบังกันไม่ว่าเรื่องใด อีกอย่างเรื่องนี้เขาก็หาเหตุผลอื่นมากลอบเปลี่ยนไม่ได้ด้วย แต่เขาก็บอกไม่หมดที่เขาจ่ายเพิ่มไปอีกสามล้านห้าแสนบาทเพื่อแลกกับความสงบสุขของภรรยา

ดวงตาคมเข้มมีแววฉลาดสุขุมมองไปทางม่านพิรุณ แล้วกระแอมครั้งหนึ่ง “ฉันบังเอิญรับโทรศัพท์แทนอั้งค์เมื่อวานเสียหัตเทพคงได้มาจากคุณวาทีน ฉันเลยบอกเสียว่าฉันคือสามีของอั้งค์ เสียหัตเทพก็เลยให้ฉันใช้หนี้แทน”

“...”

“ฉันเลยให้เงินคุณวาทีนไปล้านห้า ที่ฉันบอกเพราะไม่อยากปิดบังเรื่องที่พ่อของอั้งค์เป็นหนี้เสียหัตเทพ แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันจะทวงเงินจากอั้งค์ เรื่องเงินสำหรับฉันมันเล็กน้อยมาก แต่คำสัญญาที่ฉันบอกว่าจะช่วยอั้งค์มันสำคัญกว่า”

ม่านพิรุณใจเต้นแรง รู้สึกว่าเขาคือฮีโร่ของเธอ “ถ้าอั้งค์ทำงานได้เมื่อไร อั้งค์จะคืนให้ทั้งหมดนะคะ” ม่านพิรุณบอก ขณะที่ตถุณประสานสายตากับสาวน้อยที่มองมาอย่างแน่วแน่จริงจัง เขาคิดไว้แล้วว่าเธอต้องเกรงใจ เขาไม่อยากคุยเรื่องนี้อีกจึงเปลี่ยนเรื่อง

“หมอมที่เป็นเจ้าของไซ้ให้อั้งค์กลับบ้านได้แล้ววันนี้ เดี่ยวฉันแลกรแแล้วจะไปส่งที่บ้าน”

“พี่หมอตฤณมึนงานเยอะ อิงค์กลับแท็กชื่อกับยายได้ค่ะ พี่หมอตฤณไม่ต้องเป็นห่วง อิงค์หายดีแล้ว แข็งแรงมากด้วย แค่ว่าพี่หมอตฤณกับคุณแสนช่วยมาตลอดจนถึงตอนนี้ อิงค์ก็ไม่ว่าจะทดแทนบุญคุณยังไงแล้ว”

“อย่างที่บอก ตั้งใจเรียนหนังสือให้ดี”

ม่านพิรุณยิ้มทั้งใบหน้าและดวงตา หากแต่เจ้าตัวคงไม่รู้ว่าจะแววตาเจิดจ้าด้วยความหวังของเธอมันกระแทกใจคนมองแค่ไหน เพราะตฤณเผลอมองนานจนรู้สึกว่ามีดวงหน้าไม่ถูก

“หมอตฤณคะ” คุณผ่องพรรณเรียกขำอยู่สองรอบ เจ้าของชื่อจึงได้สติหันมา

“คะ ครับ คุณป้า”

คุณผ่องพรรณอมยิ้ม “ป้าจะบอกว่าเงินที่หมอตฤณช่วยเราสองยายหลาน ป้าจะให้อิงค์ทำงานเก็บเงินส่งคืนให้ทั้งหมดหลังจากเรียนจบนะคะ ป้าไม่อยากติดหนี้บุญคุณหมอตฤณ”

คำพูดของคุณผ่องพรรณทำเอาหมอนุ่มใจแฉวง เขาไม่อยากจะได้เงินคืนสักนิด และไวกเท่าความคิด ใบหน้าหล่อเหลาที่เมื่อครู่ยังแยมยิ้มจึงแปรเปลี่ยนเป็นนิ่งขรัม แสร้งวางทำให้ดูน่าเชื่อถือ

“ผมคิดว่าผมต้องคุยเรื่องนี้กับอิงค์แล้วครับคุณป้าผ่อง”

“เรื่องอะไรหรือคะ” สองยายหลานพร้อมใจกันถาม

ตฤณตีหน้าขรัมแล้วพูด “อิงค์ ฉันคิดว่าเราคงต้องคุยกัน เรื่องที่ฉันมีหน้าที่ต้องดูแลอิงค์และครอบครัวยังไงบ้าง ขอบเขตมีแค่ไหน ฉันและอิงค์ต้องทำยังไงกันหลังจากนี้”

“...”

สองยายหลานต่างมองหน้ากัน ไร้คำพูด มีแต่ความสงสัยวิ่งพล่านในหัวเท่านั้น การจดทะเบียนสมรสสำหรับม่านพิรุณคือทำเพื่อปกป้องตัวเอง สำหรับคุณผ่องพรรณนั้นก็มิใช่เพื่อปกป้อง

หลานและอยากให้อัตถุณเป็นสามีจริง ๆ ของหลาน หลังจากนั้น ก็ต่างคนต่างใช้ชีวิตปกติไม่ใช่เธอ

ทำไมยังต้องมีขอบเขตอะไร หากแต่คนอาบน้ำร้อนมาก่อน อย่างคุณพ่อพรณนั้นอ่านแววตาท่าทางของตฤณได้ขาดแล้ว ตฤณชอบหลานสาวนาง

“เรื่องเงินค่ารักษาพยาบาลของอิงค์วันนี้ ฉันจะให้ลงบัญชี ของฉันเอาไว้ ต่อจากนี้ค่าใช้จ่ายทุกอย่างของอิงค์ปล่อยให้ฉันเป็นคนในครอบครัว อ้อ รวมทั้งค่าเทอม ค่ากินอยู่ด้วย ฉันจะเป็นคนจ่ายให้ทั้งหมด”

มานพิรุณฟังด้วยความตกตะลึง นี่ไม่ต่างจากสวัสดิการของการได้เป็นภรรยาเขาเลย หรือคิดอีกอย่างก็เหมือนเด็กเสีย แต่ผิดที่มานพิรุณจดทะเบียนเป็นภรรยา เลยไม่ถึงกับหน้าถอดสี ตกประหม่าหลังฟังจบ

“คะ คือว่า อิงค์คิดว่ามันมากเกินไปหรือเปล่าคะ”

“ตามหน้าที่ของฉันมันก็ต้องเป็นแบบนี้ไม่ใช่เธอ ฉันว่าไม่มากหรือน้อยไปหรอกนะ” ตฤณยังตีหน้านิ่งบอกเหมือนเดิมทำให้ทั้งสองคนลังเลที่จะไม่รับความหวังดี

“อิงค์” คุณพ่อพรณเรียก “ยายว่าแบบนี้ก็ดีแล้ว พี่เขาเต็มใจให้ อิงค์รับไว้เถอะลูก”

มานพิรุณหลุบตาลงครุ่นคิด ใจเธอนั้นไม่เอากรับเงินเขาเลย แต่ในเมื่อยายพูดมาแบบนี้ ยายคงมองการณ์ไกลมากกว่าเธอและมีเหตุผลที่ดี เธอจึงไม่เอากรับปฏิเสธอีก

“ก็ได้ค่ะ” เธอตอบทั้งเขาและยาย

“เรื่องรถเดี๋ยวฉันให้คนขับรถไปส่ง จะไปที่ไหนก็บอกเขาได้เลย” ดวงตาคมกริบจ้องลึกไปที่ดวงหน้าหวานใส ที่ตอนนี้

ไม่สามารถอ่านอารมณ์ได้ถูก ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ หากแต่สิ่งหนึ่งที่เขาจับได้คือม่านพิรุณประหม่าเขา นั่นทำให้เขาเปลื่อยยิ้มออกมา เพราะแปลว่าเขามีผลต่อเธอไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

“ฉันมีราวนด์เวิร์ดเซ้านี้ ฉันต้องไปก่อน” เขาบอกสาวน้อยที่นอนบนเตียงด้วยความรู้สึกที่ไม่อยากห่างไปเลย เขาเป็นห่วงเธอมาก อยากดูแล อยากไปส่งด้วยตัวเอง ทว่าคนไข้ก็ต้องได้รับการดูแล อย่างไรก็ตามเสียทางนี้เขาก็จัดการไว้แล้ว

ตฤณหันไปทางผู้สูงวัยที่นั่งมองยิ้มๆ มาตลอด “ผมไปตรวจคนไข้ก่อนนะครับคุณป้าผ่อง”

“ขอบคุณหมอตฤณมากนะคะ”

เขาหันหลังกลับออกไป ทว่ายังอยากเห็นใบหน้าหวานนั้นอีกครั้งจนต้องหันกลับมา ม่านพิรุณกำลังลู่จากเตียงไปเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ก็ประสานสายตากับเขาพอดี

“เดี๋ยวจะมีพยาบาลเอายามาให้ อีจิ้งก็พายายลงไปรอขึ้นรถที่ด้านหน้าโรงพยาบาลแล้วพยายายกลับได้เลย ถึงบ้านแล้วโทรมาบอกฉันด้วย”

ม่านพิรุณยิ้มตอบ “ค่ะพี่หมอตฤณ”

ก่อนจะกลับถึงคอนโดฯ ที่เธอพักอาศัยกับยาย ม่านพิรุณก็พายายแวะไปเยี่ยมมารดาที่โรงพยาบาล ทว่าก่อนจะเดินเข้าไป ม่านพิรุณก็กระตุกมือของยายเบาๆ แล้วเดินไปหลบหลังรถยนต์คันหนึ่ง

“ยายจ๊ะ ยายเข้าไปก่อนนะ เดี่ยวอีจิ้งก็ตามไป”

“มีอะไรหรือเปล่าลูก” คุณผ่องพรรณณาม พลังมองเข้าไปด้านในตึก ภาพของนักศึกษาหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนกอดดอกมวงเหม่อคล้ายรอใครก็ทำให้ถึงบางอ้อ

“ยายเข้าใจแล้ว ที่จริงก็มีเป็นคนดี แต่ว่าก็ไม่เหมาะที่จะให้เจอกันบ่อยๆ เพราะอึ้งค์ต้องให้เกียรติหมอตฤณเขาด้วย ไว้ต่อไปยายจะบอกมีมเองว่าไม่ต้องมาบ่อยนัก”

“มีมเป็นเพื่อนที่ดีมาก อึ้งค์เลยไม่กล้าบอกเขาตรงๆ ถ้ายายบอกก็ดีจ๊ะ”

“งั้นยายจะบอกเอง” คุณผ่องพรรณบีบมือหลานสาว จากนั้นก็เดินเข้าไปที่ตึกคัลยกรรมประสาท

อีกฟากหนึ่งบนทางเดินในตึก คุณหมอไอซ์หรือสราวุฒินายแพทย์รุ่นพี่ของตฤณซึ่งสนิทสนมกับอีกฝ่ายกำลังต่อสายถึงรุ่นน้องคนสนิท เขาเข้ามารับเคสของสายพิรุณต่อจากอาจารย์หมอคณเดิมที่เดินทางไปเรียนต่อยังต่างประเทศ

สราวุฒิอายุมากกว่าตฤณห้าปี แต่คุยกันเหมือนเพื่อนรุ่นเดียวกันจนทุกคนเข้าใจว่าจบมาพร้อมกัน

“ตฤณ ฉันหาพยาบาลพิเศษให้ได้แล้วนะ ว่าแต่ให้ฉันดูแลคุณสายพิรุณอย่างดีเพราะลูกสาวของเขาใช่ไหมวะ สนใจเธอหรือรู้จักกันยังไง ไม่เห็นเล่าให้ฟังบ้างเลย”

“มีเหตุนิดหน่อย ฉันจดทะเบียนสมรสกับลูกสาวของพี่น้ำฝนหรือสายพิรุณคนใช้นายนั้นแหละ แต่อย่าเพิ่งเล่าให้เพื่อนคนอื่นๆ ฟังฉันไว้ใจเล่าให้นายฟังก่อน เพราะนายช่วยฉันดูแลพี่น้ำฝนอย่างดี”

“น้ำฝน คุณสายพิรุณนะเธอ”

“ใช่”

“ว่าแต่ทำไม อะไรรยังงัวะ งงหมดแล้วเหี้ยตฤณ ฉันต้องไปหานายไหมวะ”

“นายเลิกแค่นี้ก่อนหมอไอซ์”

“เรื่องนี้ไม่เลิกไม่ได้จริงๆ วะ เหลามาตอนนี้เลย ไม่งั้น

“ไม่สบายใจ”

ตฤณหัวเราะเบาๆ สรวุฒิเป็นคนอารมณ์ดี ผิดกับเวลางานก็จริงจัง อีกทั้งเป็นหมอคัลยกรรมประสาทที่เก่งมากทั้งที่อายุยังน้อย

“ฉันจดทะเบียนสมรสกับอิงค์เพราะว่าเขาถูกพ่อวางแผนจะจับไปขายให้ที่นี่ให้เสียคนหนึ่ง ฉันเลยจดทะเบียนเพื่อช่วยกันเขาออกจากพ่อเลวๆ คนนั้น”

“แค่นี้หรือวะ มันไม่น่าใช่เหตุผลที่นายจะเอาชื่อเสียงนามสกุลมาแลก ถ้านายบอกว่าพ่อของเมียทางนิตินัยทำถึงขั้นพาลูกสาวไปขายได้ก็แสดงว่าครอบครัวเขาไม่ใช่คนดี”

“แค่เฉพาพ่อของอิงค์ อิงค์กับครอบครัวเขาเป็นคนดี”

“เออๆ ออกรับแทน แสดงว่าไม่ใช่แค่อยากช่วย แต่แอบชอบเด็ก รักเด็ก ยังไงก็อย่าวางใจมากนักนะ เมียเด็กนายชื่อน้องอิงค์ใช่ไหม ฉันเห็นมีหนุ่มๆ น่าจะเพื่อนเขาหรือเปล่า มาเยี่ยมคุณสายพิรุณตลอด วันนี้ก็มา”

“วันนี้หรือ”

“ใช่ แต่ว่า...” หมอหนุ่มหยุดพูด “ฉันเห็นเมียเด็กนายเขาไม่ได้เดินเข้าไปคุยนะ แต่เห็นหลบไปอีกทางแล้วให้คุณยายของเขาเข้าไปคุยแทน สงสัยไม่อยากเจอหน้าหนุ่มคนนั้น”

ตฤณยิ้มออกมาทันที เขาเลยแสร้งพูดเรื่องอื่นแทน

“ยังงี้ก็ฝากคุณไข่ด้วย ถ้ามีอะไรไม่ว่าอาการป่วยหรือว่าค่าใช้จ่ายในการรักษาก็โทร.มาบอกฉันได้ทันที”

“ดูแลแค่คนป่วยหรือวะ คนมาเฝ้าคนป่วย ฉันต้องดูแลไหม”

“ไม่ต้องครับบพี่ไอซ์” ตฤณตอบอย่างกวนๆ กลับไป เรียกความหมั่นไส้จากอีกฝ่ายจนต้องแหงะกลับ

“ครับ หมอตฤณสายเบย์ เบย์หนักมาก แต่แค่นี้ชนหน้าแข่งเพื่อนตฤณไม่ร่วงหรือไอซ์ไหมวะ”

“ใช้ครับ น้องเขาน่ารัก งานดี ผมเลยโอนไว มีอะไรไหมครับ คุณมิ่ง”

“โวะๆ ไอ้ตฤณยอมรับหน้าตาเฉย น้องเขายังเรียนมัธยม อยู่เปล่าวะ ให้น้องเขาโตอีกนิดดีไหม ค่อยกินน้องเขา”

“ทะเล้งแล้ว ฉันทยังไม่คิดจะกินเขาโวะ อีกอย่างเขาเรียน มหาวิทยาลัยแล้ว ไม่ใช่เด็กมัธยม” ทั้งสองคุยกันต่ออีกนิด ก็แยกย้ายไปทำงาน ขณะที่ตฤณรู้สึกโล่งสบายใจอย่างบอกไม่ถูก โดยที่หาเหตุผลให้ตัวเองไม่ได้เหมือนกัน

“**ริ**มกลับไปแล้วละอึ้งค์ ยายบอกเขาแล้วว่าไม่ต้องมาบ่อยๆ ก็ได้”

“บอกไปแล้วก็ดีจ๊ะ ริมจะได้ไม่ต้องเสียเวลากับอึ้งค์อีก” บอกจบมานพิรุณก็ได้สนใจเรื่องของริมอีก หันหน้าเดินเข้าตึก พร้อมกับยายผ่องพรรณ

หลังจากบีบนิ้วตึงมือและทำให้แม่จนครบสี่สิบนาที่ตามปกติที่เคยทำทุกวันแล้ว ม่านพิรุณก็เดินไปหาพยาบาลที่ยืนมองอยู่ใกล้ๆ

“ขอบคุณมากนะคะคุณพยาบาลที่ช่วยดูแลแม่ของอึ้งค์”

“เป็นหน้าที่ของดิฉันค่ะ คุณหมอตฤณท่านจ้างดิฉันให้ดูแล ดิฉันต้องทำตามหน้าที่อยู่แล้ว อีกอย่างคุณหมอย้ายค่าจ้างให้ดิฉัน มาล่วงหน้าหนึ่งเดือนแล้วด้วยค่ะ คุณอึ้งค์ไม่ต้องเกรงใจนะคะ”

ม่านพิรุณอึ้งไป เพราะเธอย้ายเงินล่วงหน้าให้กับพยาบาลพิเศษไปหนึ่งเดือน เธอพิมพ์ขอบขอบคุณอีกครั้งก็เดินไปสมทบกับคุณผ่องพรรณที่ยืนรออยู่

“มีอะไรหรือเปล่าอึ้งค์” ผ่องพรรณถาม

“พี่หมอตฤณจ่ายค่าพยาบาลพิเศษล่วงหน้าหนึ่งเดือน อึ้งค์เกรงใจพี่หมอตฤณนะจ๊ะยาย เขาจ่ายไปเยอะมากเพื่อช่วยเรา

สองคน”

คุณผ่องพรรณได้ฟังก็พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“ยายเองก็เกรงใจหมอตฤณ ยิ่งไงตอนนี่เราทำตามทีหมอตฤณต้องการไปก่อนแล้วกัน”

มานพิรุณพยักหน้า จากนั้นทั้งสองยายหลานจึงพากันกลับคอนโดฯ ด้วยรถของตฤณ หลังจากเยี่ยมสายพิรุณเสร็จแล้ว ขณะที่ก็มียืนแอบมองอยู่ เขาสงสัยว่ามานพิรุณหลบหน้า เพราะเมื่อครั้งที่คุณยายผ่องพรรณเดินมาบอกเขา ท่านบอกว่าไม่อยากจะลำบากต้องมาเยี่ยม ท่านเกรงใจและเอ่ยประโยคที่ทำให้เขาถึงกับจุกออกมา

“ยายถามตรงๆ ก็มีชอบอึ้งค์ใช่ไหม”

“ผม เอ่อ...”

“ยายมองออกว่าก็มีไม่ได้คิดกับอึ้งค์แค่เพื่อน ที่จริงยายเอ็นดูมีมมากนะลูก แต่ว่ายายมีคนที่ตั้งใจให้อึ้งค์แต่งงานไว้แล้ว มีมเข้าใจความหมายที่ยายพูดใช่ไหมลูก”

“อึ้งค์ให้ยายมาบอกผมหรือครับ”

“เปล่า ไม่ใช่ ยายคิดว่ายายควรพูดกับมีมตรงๆ เพราะมีมเป็นคนดี มีเหตุผล เข้าใจสิ่งที่ยายพูด ยายถึงไม่อยากจะให้มีมเสียใจทีหลัง ยายพูดแบบนี้มีมไม่โกรธยายใช่ไหม”

มีมอึ้งไปครู่ใหญ่ก่อนจะตอบ “ผมเข้าใจครับ”

เขาเข้าใจแล้วว่าอาการรอกหักเป็นเช่นไร เขาเดินคอตกกลับออกมา แต่ก็ยังอยากรู้ว่ามานพิรุณมาด้วยหรือไม่ และเขาก็เห็นว่าเธอมาสมทบทีหลัง เขาทำให้เธออึดอัดลำบากใจ มีมไม่ต้องการแบบนี้ เขาชอบเธอด้วยใจจริง ถ้ามานพิรุณคิดกับเขาแค่เพื่อน เขาก็จะเป็นเพื่อนที่ดีกับเธอ มีมคิดทั้งที่ในใจปวดหนึบ

